ГАЗЕТА ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ МІСІЇ МИЛОСЕРДЯ «ДОБРИЙ САМАРЯНИН»

ВІРУЮ

№ 6 (113)
червень
2008

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЯ

СЛОВО РЕДАКТОРА

Слово «П'ятидесятниця» невіруючій людині не говорить ні про що, юдеям воно добре зрозуміле, а нам, християнам, свідкує про безмежно велике надбання, про недосліджене багатство благодаті Божої.

Це біблійне слово не раз згадується на сторінках старозаповітних Писань і має пряме відношення до ізраїльського народу. Але чому воно таке дороге для нас, дітей Нового Заповіту? Чому так хвилює наші серця?

Згадку про свято П'ятидесятниці вперше зустрічаємо на сторінках Старого Заповіту у книгах Вихід 34:22-23, Левит 23:15-22, Повторення Закону 16:9-12. Писання називає П'ятидесятницю ще святом седмиць, або святом тижнів (за числом повних семи тижнів).

В Ізраїлі були три головні щорічні свята: Пасха (Песах), П'ятидесятниця (Шавуот) і Свято Кучок (Суккот). Під час цих свят ніхто в Ізраїлі не працював, чоловіки приходили перед Господнє лице з приносами і славослов'ям. П'ятидесятниця була святом радості і веселощів, котрі тривали цілий тиждень і збігалися з днем жнив.

Однак сказати про свято П'ятидесятниці тільки це – значить, не сказати нічого. Що означає цей день для нас? Це день злиття Святого Духа на землю, день народження Церкви. У Діях святих апостолів в першому розділі описуються події, що передували цьому. Страшні голгофські страждання вже минули. Звичайно, вони незабутні, проте будь-яка трагічна подія поступово стирається з людської пам'яті, якщо на зміну їй приходить щось радісне. А воскресіння Ісуса Христа і Його з'явлення учням було надзвичайно радісною подією.

Та ось настав час, коли земне служіння Господа Ісуса мало завершитись. Його служіння переходило в нову фазу, чого сподівалися ще старозаповітні пророки. Учні пам'ятали слова Ісуса: «Оце Я з вами по всі дні аж до кінця віку». І ось Він був забраний від них. А як щодо Його обіцянки?

Господь обов'язково повернеться. Але Його невидима присутність у Його Церкві відчутна завжди, у всякий час.

Перед вознесінням Ісус звелів учням, ***«щоб вони не відходили з Єрусалима, а чекали обітниці Отчої, що про неї ви чули від Мене. Іван бо водою христив, ви ж охрищені будете Духом Святим через кілька тих днів»*** (Дії 1:4-5). Коли учні Ісуса зібрались в горниці, вони не знали, що саме має статися, але вирішили не відлучатися – за словом Ісуса. І перебували однодушно в молитві.

Для нас це чудовий урок: коли ми чогось бажаємо від Бога, нам треба зосередитися і тепляче очікувати виконання Його обітниці. А для цього обов'язково будемо однодушно молитися.

На жаль, так мало сьогодні однодушності навіть у сім'ях… А в парламенті, а серед різних політичних та громадських організацій і, що найбільше засмучує, серед християн – поділення на конфесії, деномінації, на обряди. Чому така ненависть, нетерпимість серед віруючих людей? Тому, що далеко не всі ми розуміємо, що саме однодушність дозволяє Божій відповіді прийти.

«Коли ж почався день П'ятдесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі» (Дії 2:1). Чого, на жаль, не скажеш про нас, і в цьому, мабуть, найбільша проблема церковного братерства взагалі.

Християнин, насамперед, – це богобійна людина. Про це нині забувають, народ перестав боятись Бога, а Слово Боже каже, що початок премудрості – страх Божий. І в результаті ми дозволяємо собі ігнорувати Богослужіння заради зовсім не богоугодних діл. Головну увагу зосереджуємо на своїх потребах, на роботі, бізнесі, сім`ї. На відпочинку, зрештою...

Зазвичай вважаємо гріхом якісь явні злі вчинки, погане слово, лиху дію. Але чи не вважає Бог одним з найбільших гріхів зруйнування єдності, однодушності Церкви? А однодушність виражається в спільній молитві.

Інколи люди кажуть, що для них важливіше особисте спілкування з Христом, особисті молитви. Це справді дуже важливо, але не забуваймо, що ми будемо спасенні саме в Церкві, перебуваючи в однодушності, в гармонії духа, у спільності цілей, поставлених Богом. Невже в учнів не було важливих діл? Звісно, були, у кожного вони є, проте впродовж десяти днів вони однодушно молилися.

На день П'ятидесятниці в Єрусалимі зібралися євреї з усіх кінців Азії, Африки, Європи. І яких же зусиль це вимагало від них! У них не було автомобілів, тоді не ходили маршрутки чи поїзди; їм доводилося долати довгий і часто дуже небезпечний шлях. Додому можна було й не повернутися. А що станеться з сім'єю, з господаркою, худобою?.. І все це тільки заради того, щоб одного дня поклонитися перед лицем Господа!

Наскільки ж ми відійшли від істин богобійності. Адже без нашої присутності, без нашого поклоніння Церква не зможе перебувати в єдності. Там, де народ однодушний, там виконуються Божі обітниці. І виконуються для всієї Церкви.

Дух Святий чомусь не зійшов на Єрусалим, на Ізраїль. Він зійшов на горницю, де 120 сердець однодушно перебували в молитві та поклонінні Богові. Коли ми будемо мати лише індивідуальну молитву, ми можемо втратити духовний жар; це як вуглинка, яка, вийнята з печі, дуже швидко гасне. Лише разом ми будемо сильними, відважними, однодушними.

І що було далі? ***«І нагло зчинився шум із неба, ніби буря раптова зірвалася, і переповнила ввесь той дім, де сиділи вони. І з'явилися їм язики поділені, немовби огненні, та й на кожному з них по одному осів. Усі ж вони сповнились Духом Святим і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав. Перебували ж в Єрусалимі юдеї, люди побожні, від усякого народу під небом. А коли оцей гомін зчинився, зібралася безліч народу, та й диву далися, бо кожен із них тут почув, що вони розмовляли їхньою власною мовою!.. Усі ж побентежилися та дивувалися, та й казали один до одного: Хіба ж не галілеяни всі ці, що говорять? Як же кожен із нас чує свою власну мову, що ми в ній народились?»*** (Дії 2:2-8).

Це було дивне знамення. Апостоли надприродним чином заговорили на мовах народів, серед яких проживали юдеї. Про великі й дивовижні діла Божі говориться на мовах поганських народів. А значить, Бог приймає усіх. У Першому посланні до коринтян апостол Павло скаже, що мови – це ознака для невіруючих, котрі інакше не змогли б повірити проповіді, що прозвучить після цього прояву сили Духа Святого. Апостол скаже дивовижні слова: кожен, хто покличе Ім'я Господнє, спасеться.

В 1 Кор. 12:13 також читаємо: ***«Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне, чи то юдеї, чи геллени, чи раби, чи то вільні, і всі ми напоєні Духом одним».***

Хрищення Святим Духом, яке відбулось в день П'ятидесятниці, день злиття Духа Святого, і взагалі сам день П'ятидесятниці – це подія історична, подія світового значення. Повторити її неможливо. Вона звершилася раз і назавжди. Дух Святий зійшов на землю, і ми можемо отримати його. Сила Святого Духа сьогодні доступна кожному, хто вірує в Ісуса Христа як Господа і Спасителя.

Тому тепер ми маємо владу з відвагою свідкувати про Господа, і день у день у нас росте усвідомлення істини Божого Слова.

Церква Християн Віри Євангельської України закликала всі Церкви молитися за молоде покоління

Піст та молитву за дітей України в Міжнародний день захисту дітей, який відзначають 1 червня, провела Церква Християн Віри Євангельської України.

Голова Всеукраїнського союзу церков ХВЄ єпископ Михайло Паночко звернувся до всіх Церков України з проханням «стати на захист духовного та морального світу дітей».

Як інформує офіційний сайт ЦХВЄ, у зверненні єпископ зазначив, що «турбота про молоде покоління постає особливо гостро перед Церквою та кожним християнином зокрема... Перед християнами постає завдання підготувати дітей до майбутнього життя, адже їм доведеться жити у ще складнішому світі, суспільство ще більше деградуватиме. Чи здатні вони будуть зберегти та передати Істину Святого Письма наступному поколінню, залежить від нас, дорогі християни, від священнослужителів, батьків, дідусів та бабусь, вчителів».

Голова Всеукраїнського союзу церков ХВЄ закликав усіх християн 1 червня постити і молитися за дітей України, щоб захистити їх від впливу різних окультних, демонічних вчень та негативної інформації, яка руйнує особистість дитини; молитися про навернення дітей, які живуть в Україні, але не знають Христа.

У зверненні єпископ звертає увагу на негативні тенденції, характерні для суспільства, в якому виховується молоде покоління. Серед них бездуховність, яка породжує середовище, несприятливе для виховання дитини зі стійкими моральними поглядами та християнським світоглядом; пропаганда розпусти та насильства через ЗМІ, що веде до розбещення молодих людей; знецінення людського життя, коли матері викидають новонароджених, а дітей вбивають, продають їхні органи для трансплантації; руйнування інституту сім'ї, що породжує бездоглядність та безпритульність дітей — щороку понад 12 тис. дітей знаходять покинутими; поширення алкоголізму, наркоманії, проституції серед дітей —Україна посіла перше місце за дитячим алкоголізмом; торгівля людьми, від якої потерпають і діти; введення у шкільні програми різних містичних та ненаукових теорій з елементами окультизму та використанням шкідливих психотехнік.

Єпископ також зазначив, що виросло ціле покоління дітей батьків-заробітчан, які не бачили своїх батьків. Лише у Львівській області таких дітей нараховують до 30 тисяч.

У зв'язку з цим старший єпископ Церкви ХВЄ закликав «усі Церкви в єдності з вірою молитися про молоде покоління нашої країни».

Віктор Ющенко звернувся до релігійних організацій з проханням допомогти сиротам знайти сім'ї

Президент України Віктор Ющенко 30 травня звернувся до представників Церков та релігійних організацій з проханням «допомогти сироті знайти сім'ю, своїми мудрими пастирськими порадами повсякчас підтримувати дитину і її нових батьків».

За переконанням Президента, у справі піклування про підростаюче покоління, становлення його духовності і гармонії зі світом величезна і незамінна роль належить Церкві.

«Настав час об'єднати зусилля Церков, релігійних організацій, конфесій, державних і суспільних інституцій, щоб плекати духовний світ дитини на основі високих моральних цінностей та кращих національних традицій. Разом ми розбудуємо державу, в якій юне покоління зростатиме в любові, мирі, добробуті та вірі у своє щасливе майбутнє. Нехай щедрість та милосердя вашої душі примножується з кожним днем заради дітей України», – сказано у зверненні Президента України, яке оприлюднила прес-служба глави держави.

2008 рік проголошено в Україні Роком підтримки національного усиновлення та інших форм сімейного виховання дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування. Президент переконаний, що суспільство не має права допустити, щоб ці діти були соціально ізольованими чи обділеними і, втративши батьків, втратили і життєву перспективу.

РІСУ.

Влада Таджикистану затримала на кордоні 100 тисяч примірників Біблії

Міністерство культури Таджикистану не дозволило місцевим баптистам ввезти в країну 100 тисяч Біблій. Голова департаменту релігії міністерства заявив, що це в багато разів перевищує реальні потреби баптистів, яких у країні нараховується близько тисячі.

Однак, як пояснив один із експертів в галузі митного права, законодавство Таджикистану не передбачає жодних заборон на ввезення літератури релігійного змісту, тому для нього рішення уряду «не зовсім зрозуміле».

Влада, зі свого боку, називає «незрозумілим» ввезення такої великої кількості Біблій в країну, де 95% з шести з половиною мільйонів населення вважають себе мусульманами.

Голова католицької місії в Таджикистані священик Карлос Авіла з Аргентини відмітив, що «він стривожений суворим і недружнім» ставленням влади. «Я розумію жорсткі заходи влади, коли вона намагається запобігти поширенню в країні радикальних релігійних рухів, але служіння громад, які проповідують мир, любов і толерантність, не повинно потерпати від таких дій», — заявив католицький священик.

І додав, що Католицька Церква в Таджикистані довго боролася за право ввезення в країну «сучасних християнських книг на російській мові, необхідних для катехизації і зміцнення віри». За словами священика, катехизаторам досі не вистачає Біблій, тому затриманні на кордоні книги пригодилися б і католицькій громаді Таджикистану.

JesusChrist.ru

Слова мудрості: **«Христос спорудив міст через провалля між безмежно великим Богом і мізерно малою людиною».**

ДЕСЯТА ЗАПОВІДЬ

***«Не жадай дому ближнього свого, не жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невільниці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого!»* (Вихід 20:17).**

У нашому корисливому світі основним інстинктом, який зумовлює поведінку людей, є інстинкт володіння. Як правило, ми оцінюємо людей виходячи з того, чим вони володіють, а не ким вони є. Вважається, що та людина успішна, яка має владу, славу, гроші або суспільне становище. Коли про когось кажуть, що він багато досягнув у житті, то мають на увазі саме ці блага. Якщо ж інша людина набула більше, аніж ми, у нас виникає неприємне відчуття, яке Біблія називає це заздрістю і забороняє його. Саме про йде мова у десятій заповіді:

«Не жадай дому ближнього свого, не жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невільниці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого!».

Як бачимо, десята заповідь забороняє неправильно ставитися до майна і становища інших людей і навчає задовольнятися тим, що нам дав Бог, бажати того, що Він хоче нам дати. Це стосується не тільки речей, але й здібностей і талантів.

Звичайно, усі ми люди, і в нас виникають різні бажання. Десята заповідь спрямована не проти бажань загалом, а проти неправильних бажань. А конкретніше – проти бажання мати те, що належить іншій людині.

Ми живемо в матеріалістичному суспільстві. Воно заохочує придбання і накопичення величезної кількості речей. Реклама на телебаченні і уздовж доріг всіляко стимулює це і замикає людину в нерозривне коло: робота – покупки – робота. Чим більше ми заробляємо, тим більше витрачаємо. Чим більше витрачаємо, тим більше працюємо. У такому суспільстві основним критерієм успіху є володіння матеріальними благами, а це сприятливий грунт для появи заздрості.

У Біблії міститься чимало свідчень руйнівної сили цього небезпечного почуття. Згадаймо найбільш трагічні. Насамперед це історія гріхопадіння Люцифера і першої людини. Найкращий з Божих ангелів зажадав зрівнятися за могутністю зі своїм Творцем. Охоплений заздрощами, він наважився на відкрите повстання проти Бога. Як навчає Писання, це призвело до жахливих наслідків: у світі зародилося зло, частина ангелів разом з сатаною втратили свій статус, була зруйнована духовна гармонія всесвіту. А все почалося з заздрості.

Цю саму зброю сатана використав, спокушуючи першу людину. Піддавшись намовлянням диявола, Адам забажав стати, як бог. В його вчинку містився внутрішній поворот від Бога до світу видимих речей. Так у людській природі появилося невтомне бажання примножувати і володіти.

Наступною трагедією, до якої призвела заздрість, стало перше кровопролиття землі. Книга Буття розповідає, що після того, як Каїн та Авель принесли жертви Богу, «Господь зглянувся на Авеля і на жертву його, а на Каїна й на жертву його не зглянувся. І сильно розгнівався Каїн, і обличчя його похилилось». Ось як завершилася ця історія: «І сталось, як були вони в полі, повстав Каїн на Авеля, брата свого, і вбив його».

Проте найстрашнішим злочином, до якого довела заздрість, стало розп'яття Сина Божого. Євангеліст Матвій писав про Христа: «Його через заздрощі видали». У релігійних вождів Ізраїлю Його авторитет і влада викликали невдоволення, їм так хотілося залишити за собою право вирішувати, що добро, а що – зло.

Список жертв заздрості можна продовжувати. Брати Йосипа продали його в рабство тому, що позаздрили йому. Даниїл був укинутий в лев'ячу яму через заздрість інших вавилонських чиновників. Заздрість спонукала старшого брата розсердитися, тому що батько звернув увагу на молодшого – блудного сина. Немовби підводячи підсумок трагічній історії заздрості, автор книги Приповістей пише: «Лютість – жорстокість, а гнів то затоплення, та хто перед заздрістю встоїть?». Ось чому апостол Петро закликає: «Отож відкладіть усяку злобу, і всякий підступ, і лицемірство, і заздрість, і всякі обмови».

Заздрість піднімала свою огидну голову й серед учнів Ісуса: десять з них заздрили Якову та Івану, бо їм здалося, що ці двоє займуть найвищі посади в майбутньому царстві. Навіть під час останньої вечері учні сперечалися між собою, хто з них повинен вважатися більшим. Поки в серці людини активно виступає її «я», у ньому залишається місце для заздрості.

Отож, як бачимо, заздрість аж ніяк не є таким невинним недоліком, як нам іноді здається. Це страшна руйнівна сила, яка знищує в людині образ Божий, перетворюючи її на зажерливого хижака. Заздрість розставляє пастки на шляху людини. І треба бути дуже пильним, щоб не потрапити в її підступне сильце. Адже заздрість, як і кожен гріх, веде за собою цілу низку інших. Дуже часто вона призводить до обману, оскільки людина намагається виглядати кращою, ніж вона є.

Заздрість робить людину рабом внутрішніх пристрастей і бажань. Про це писав апостол Павло до свого учня Тита: «Бо колись були й ми нерозсудні, неслухняні, зведені, служили різним пожадливостям та розкошам, жили в злобі та в заздрощах». Ця огидна властивість засліплює нас і робить егоїстами. У результаті ми думаємо лише про себе.

Заздрість завжди веде до суперечностей і конфліктів у відносинах, тому що через неї в нашому житті з'являються злість і ненависть. Апостол Яків влучно зауважив: «Бо де заздрість та сварка, там безлад та всяка зла річ!».

Мудрий цар Соломон писав: «Лагідне серце – життя то для тіла, а заздрість – гнилизна костей». Він розумів, що людина, яка керується жадібністю, не отримує від життя справжнього задоволення, її постійними супутниками є невдоволення, страждання, нещастя і, врешті-решт, як не дивно, убогість. Цю істину проголошує Книга Приповістей: «Завидюща людина спішить до багатства і не знає, що прийде на неї нужда».

Бажання чужого не має підстави у створеному Богом світі, тому що в Бога немає нестачі ні в чому, Він готовий дати нам усе необхідне для життя та побожності. Але коли людина грішить і порушує зв'язок з Богом, вона не може більше розраховувати на Бога як на Джерело життя. Упевненість у майбутньому, безкорисливість, жертовність – риси, протилежні невдоволенню, заздрості і бажанню чужого. Чисті відчуття – результат тісного спілкування з Богом, так само як і гріховні – результат відступу від Нього. Але замість того, щоб навернутися до Творця і покаятися в гріхах, людина прагне форсувати події і привласнити те, що, на її думку, наближає до щастя і повноти життя.

Цей порочний стан описаний у апостола Якова: «Бажаєте ви та й не маєте, убиваєте й заздрите, та досягнути не можете, сваритеся та воюєте, та не маєте, бо не прохаєте, прохаєте, та не одержуєте, бо прохаєте на зле, щоб ужити на розкоші свої». Здається, це так просто – попросити в Бога, але ж треба спочатку примиритися з Ним, перестати жити тільки для себе. Заповідь «не бажати» не тільки закликає людину до правильного ставлення до чужого надбання, вона ще й виявляє глибоку гріховність людей. Вона навчає, що для зміни у поведінці необхідно спочатку досягнути духовного переродження і примирення з Богом.

Цим десята Заповідь докорінно відрізняється від решти заповідей, які торкаються взаємин із ближнім. Вона спрямована не проти якихось дій, таких як вбивство, крадіжка, перелюб або лжесвідчення; її мета – зміна стану серця, душі і розуму. Таким чином, Десята Заповідь – це кульмінація Божого Закону. Адже Бог не тільки хоче, щоб ми були людьми, які не крадуть, не вбивають, не чинять перелюбу і не лжесвідчать. Бог очікує, щоб ми були людьми, які не хочуть ні вбивати, ні красти, ні чинити перелюбу, ні лжесвідчити. Тобто щоб навіть думка про гріх була для нас осоружна!

Для виконання Десятої Заповіді недостатньо вольового бажання. Легше коритися прямим заборонам і правилам, які вимагають певної поведінки і вчинків, ніж дотримуватися законів совісті. Це тому, що тільки Бог бачить, порушили ми цей закон чи ні. Тільки Богу відомо, забажали ми чужого чи ні, тому що бажання нашого серця знає тільки Бог. Отож, уважно придивившись до десятої заповіді, ми переконаємося, що насправді вона описує наш внутрішній стан.

Іншими словами, ця заповідь стосується того, ким ми насправді є. Вона, як і всі попередні, показує, що особистих зусиль людини недостатньо для дотримання Божого Закону. Заражені гріхом люди не можуть виконати заповіді. Вимагати від грішника дотримання заповідей – це все одно, що вимагати від хворої людини досягнень у спорті. Обом на це не вистачить сили: у першому випадку духовної, у другому – фізичної. Іншими словами, заповіді виявилися дорогими ліками, на купівлю яких у хворого не вистачило коштів.

Саме тут назустріч людству приходить Ісус Христос. Він – єдиний Спаситель, єдина надія пропащого людства. Христос як Син Божий і одночасно Син Людський відновив розірваний Адамом зв'язок між Богом і людиною.

Ми живемо в час благодаті – час відновленого доступу до Бога. Тепер кожен з нас вибирає, прийняти Його милість чи відкинути, увійти до приготованого Ним Царства Небесного чи ні.

Всемогутній Бог першим простягнув нам руку допомоги. Це і є Добра Новина Євангелія Христа. Його життя, смерть і воскресіння показали, що Бог любить нас і хоче допомогти. Нам більше немає потреби бажати чужого. Якщо ми дивимося на Христа, то зможемо нарешті відірвати свій погляд від чужих речей. Треба лише повірити, що Бог піклується про нас, прийняти із вдячністю всі Його дари і покаятися в бажанні чужого. І продовжувати каятися щоразу, як тільки це відчуття виникає, адже це ознака недовіри Богу.

Апостол Павло у Посланні до коринтян подає нам протиотруту заздрості. Він пише, що любов не заздрить. Коли любов бачить, що хтось має більший успіх чи талант, вона радіє. У той час, коли Павло був ув'язнений в Римі, деякі молодші проповідники намагалися перевершити досягнення апостола. Вони заздрили популярності Павла і своєю критикою помножували його й так немалі страждання. Але Павло не ображався, він тішився тим, що хтось проповідує Євангеліє, якими б мотивами при цьому не керувався. Любов – це єдині ліки від заздрості.

Книга Буття розповідає історію Авраама, в якого тривалий час не було дітей. Він призначив своїм спадкоємцем Елеазара з Дамаска. Коли на схилі років в Авраама народився Ісаак, Елеазар утратив право на спадщину, але не перестав бути вірним слугою Авраамові та Ісааку. Любляча людина ніколи не заздрить. Вона тішиться успіхами інших навіть тоді, коли ці успіхи зовсім не вигідні їй. Пам'ятаймо, що наш Небесний. Батько знає, у чому ми маємо потребу, і посилає нам все необхідне.

Роман СОЛОВІЙ.
Ректор Львівської богословської семінарії.

Обережно, секти!

Знову в Україні активно заговорили про секти. Протягом кількох місяців на провідних телеканалах країни ICTV, СТБ, «1+1» українські журналісти ділилися своїми численними пізнаннями про «секти» і їх негативний вплив на психіку наших громадян. Газета «Діло» випустила цілу серію публікацій, в яких «розвінчувалась» діяльність тоталітарних сект. Українському глядачеві підготували «страшне кіно» в найкращих традиціях радянської пропаганди. Уривки або, правильніше сказати, обривки служінь протестантських церков чергуються з фрагментами зібрань якихось невідомих релігійних угруповань, сеансів гіпнозу, свідчень «очевидців» і «потерпілих» — видовище це не для нервових людей.

Глядачеві не залишили вибору, а просто дали зрозуміти, що всі віруючі, окрім тих, що належать до Православної Церкви, — не інакше, як «сектанти», такі ж, як «Біле братство», «Алькаїда» і навіть фашизм. Звинувачення звучать стандартні і нагадують середньовічне полювання на відьом: зомбують, гіпнозують, гроші викачують, Америка спонсорує.

Мене, як людину, яка на основі даних мені конституційних свобод віросповідання вибрала для себе протестантську церкву, це дуже ображає. Якщо протестантські церкви — деструктивні церкви, а їх відвідувачі не в змозі приймати адекватні самостійні рішення, тому що вони «зомбі», тоді чому такі протестантські країни, як США, Німеччина, Великобританія, Канада, Швейцарія процвітають, а ми ніяк на ноги стати не можемо? А ще в тих країнах знають, що закон потрібний для того, щоб його виконувати, що всі і роблять. А в нас навіть школяр розуміє, що все можна купити якщо не за гроші, то за дуже великі гроші.

Чому, вважаючи протестантів зомбованими, а себе — православними, тобто істинно віруючими, багато людей, не проти того, щоб відвідати сеанс заїжджого цілителя чи екстрасенса, які відверто використовують засоби гіпнозу, або звернутися до бабки, щоб зняти вроки. Чому вони так старанно студіюють гороскопи і астрологічні прогнози замість Біблії — фундаменту християнства?

А ще ніяк не можу зрозуміти, чому, оголошуючи біблійні заповіді і постанови застарілими, а отже, не обов'язковими для виконання в XXI столітті (ніяк не пригадаю, в якому Євангелії сказано про ліквідацію заповідей), коли мова йде про право вибору форми і способу поклоніння Богові, всі як один посилаються на бабусів і дідусів, які були православними. Хоча, якщо розібратися, наші предки були поганами і колись православ'я було для них чужим і незрозумілим.

Кажуть, що в протестантських церквах збирають гроші. А в православних і католицьких храмах не збирають? А хрестини, шлюби, похорони, інші служби? А може, свічки й ікони роздають безплатно? У місті, в якому я виросла, заведено ходити по домівках під час релігійних свят і збирати гроші на церкву. І це окрім того, що люди платять за релігійні обряди і жертвують під час літургій. А тих, хто систематично не платив, позбавляли права звертатися до церкви за послугами. Хрестити дитину, брати шлюб можна було лише в церкві свого району. Кожен священнослужитель заробляє у своєму районі міста.

А ось ще одна історія, яку я знайшла в Інтернеті. У румунському селі трапився жахливий інцидент: православний священик Даниїл Корожану з монахинями з метою вигнання демона з 23-літньої послушниці Марічіки Ірини Корнічі протримав її в монастирі кілька днів, зв'язану, без їжі і води. Після цього дівчину прикували ланцюгами до хреста і залишили висіти, заткнувши рот кляпом. Корнічі, яка хворіла на шизофренію, померла від зневоднення і браку кисню. Невже такого навчають у православ'ї? І невже ця історія не дає мені підстави думати, що всі православні такі?

У мої цілі не входило образити православних і я прошу пробачення в тих, чиї почуття це зачепило. Просто хотілося звернути увагу на той факт, що при бажанні можна зняти «кіно» з таким підтекстом, так підібрати кадри, так прочитати текст, знайти такі «жертви» і «потерпілих», що православ'я постане перед нами тоталітарною і деструктивною сектою. А можна розповісти, як православ'я допомагає людям знайти Бога, повернутися до життя, зцілитися. Усе залежить від мети програми.

Те саме стосується і католиків. Ось найсвіжіші факти — папа римський офіційно визнав, що жертвами чотирьох тисяч католицьких священиків-педофілів у США стали десять тисяч дітей. Уявіть, який галас зчинився б, коли б виявили хоча би одного педофіла у протестантській церкві. Одразу б заговорили про секту збоченців.

Зрештою, те ж стосується і протестантів. Всюди є аморальні або дивні люди. До того ж усім властиво помилятися.

Ознакою професіоналізму в журналістиці завжди вважалося об'єктивне висвітлення будь-яких подій і явищ, надання можливості всім сторонам висловити свою точку зору. На жаль, цього не було ні в телевізійних сюжетах, ні в газетних публікаціях. Розповідаючи про протестантські церкви, автори сюжетів і газетних публікацій не вважали за потрібне дати слово пасторам тих церков, на які вони відверто ллють бруд. А чому б не розповісти про те, що при багатьох протестантських церквах існують реабілітаційні центри, після яких алко- і наркозалежні, відкинуті суспільством, стають адвокатами, бізнесменами, одружуються і починають нове життя? Чому б не розповісти у своєму «дослідженні» про те, що тисячі молодих людей у протестантських церквах займаються соціально потрібною і корисною роботою: годують безпритульних, допомогають старим, ходять в лікарні, організовують програми для інтернатів і притулків тощо.

Отже, не від протестантів треба рятуватися, не вони деструктивно впливають на наше суспільство. Варто натомість акцентувати увагу на темі впливу сучасного шоу-бізнесу, телебачення, кіно і реклами. Уся сучасна культура так впливає на людську психіку і менталітет, що ми ще довго будемо усвідомлювати, що потребуємо лікування, потім довго будемо лікуватися і проходити тривалу реабілітацію.

Що дає мені підставу так думати? Погортайте «дитячі» журнали. Частенько вони містять такі матеріали, які не те що дитині, а навіть дорослому читати незручно. Проведіть моніторинг більшості фільмів і серіалів, які дивиться український телеглядач, вслухайтесь в тексти популярних пісень. За статистикою до закінчення школи дитина встигає побачити вісім тисяч вбивств і 100 тисяч інших актів насильства на телеекрані. І ось результат: у кінотеатрах під час найстрашніших вбивств молодь часто голосно сміється. Дитина з дитинства вчиться користуватися зброєю і вбивати в комп'ютерних іграх, деякі переносять цей досвід з віртуального світу в реальність.

З допомогою ЗМІ глядач одержує «з доставкою додому» бійку, насилля і кровопролиття. Ми поступово перестаємо бачити різницю між калюжами кетчупу, в яких корчаться помираючі кіногерої, і справжньою кров'ю. І цього так багато на телеекрані, що воно поступово стає нормою життя.

Ось про що треба говорити, писати і знімати передачі. Ось що несе небезпеку і калічить наше суспільство. Замість цього ЗМІ займаються розпалюванням міжконфесійної нетерпимості, відволікаючи Церкви від найголовнішого їхнього призначення — нести світло й істину в суспільство.

Ірина УДАНОВИЧ.
м. Мелітополь.

КІНЦЕВА ДОЛЯ ЛЮДСТВА:

коментар на Книгу Об'явлення Івана Богослова

Ярослав АРБОРАК

ВИВЧАЄМО ПИСАННЯ

(Закінчення.
Поч. в № 9-12 (104-107) за 2007 р.,
№ 1-5 (108-112) за 2008 р.)

Ізраїльський народ в Тисячолітньому царстві

До цього періоду Бог не накидав людям насильно Своєї волі, бо хотів, щоб люди добровільно до Нього прийшли. Маючи свободу, люди могли випробувати свої ідеї та плани щодо влаштування свого життя на землі. Але створити райське життя без Бога вони так і не змогли, скотившись у прірву аморальності і зла.

У цей час виконаються Божі обітниці для ізраїльського народу:

— «... і Яковів залишок (народ ізраїльський) буде серед численних народів, як роса від Господа, як той дощ на траві, і він надії не буде класти на чоловіка, і не буде складати надії на людських синів. І Яковів залишок буде між людами серед численних народів, як лев між лісною худобою...» (Мих. 5:6-7);

— «... останок Ізраїлю і врятовані дому Якова обіпреться у правді на Господа Святого Ізраїлевого. Останок Якова повернеться до Сильного Бога» (Іс. 10:20-21);

— «... розцвіте Ізраїль і поверхню вселенної плодом наповнить» (Іс. 27:6);

— «... стане Господь Саваот того дня за прекрасну корону і за пишний вінок для останку народу Його» (Іс. 28:5);

— «... І стане Господь за царя над землею всією, вся земля стане степом, який стане високим, і осядуть в ньому, і закляття більш не буде» (Зах 14:9-11);

— «... і покроплю вас (Ізраїль) чистою водою, і станете чисті, зо всіх ваших нечистот очищу вас. І дам вам нове серце і нового духа дам у ваше нутро, і викину камінне серце з вашого тіла і дам серце із плоті. І Духа Свого дам Я до вашого нутра, і зроблю Я те, що уставами Моїми ходити будете, а постанови Мої будете стерегти та виконувати» (Єз. 36:25-27);

— «А раб Мій Давид буде царем над ними» (Єз. 37:24);

— «А раб Мій Давид буде їм князем на віки» (Єз. 37:25);

— «... і складу з ними заповіта миру, — це буде вічний заповіт із ними. І зміцню їх, і намножу їх» (Єз. 37:26).

Ізраїльський народ сильно розмножиться і буде домінувати над всіма народами. «І побачать всі народи твою праведність, а славу твою всі царі. І станеш короною слави в Господній руці» (Іс. 62:2-3). Тепер це буде дійсно святий народ.

Пророчі слова про Тисячолітнє царство і роль у ньому ізраїльського народу можна прочитати в Ам. 9:11-12; 13-15; Іс. 65:19-21, 23; Іс. 61:3-4; Іс. 60:11-12; Соф. 3:12-13; Овд. 17, 18, 20, 21; Єр. 30:8-10.

Після Божих кар на землі не стало островів і гір (Об. 16:20), змінилась поверхня землі; грунт по всій землі, де проживатимуть народи, буде дуже родючий. Написано, що:

— «... звеселиться пустиня та пуща і радітиме степ і зацвіте мов троянда» (Іс. 35:1);

— «... бо води в пустині заб'ють джерелом, і потоки в степу» (Іс. 35:6);

— «... і місце сухе (безводне) стане ставом, а спрагнений край — збірником вод джерельних; леговище шакалів, в якім спочивали, стане місцем тростини й папірусу» (Іс. 35:7).

А ще роздвоїться Оливна гора (Зах. 14:3-4); вийде з Єрусалима річка, яка поділиться на два русла(Зах. 14:8); відповідно зміниться і клімат, який буде сприяти довгому віку жителів землі. «На місце тернини зросте кипарис, а замість кропиви — появиться мирт. І стане усе Господеві на славу, на вічну ознаку, яка не понищиться!» (Іс. 55:13).

Довідуємося цікаві речі і про тваринний світ:

— «І замешкає вовк з вівцею, і буде лежати пантера з козлям, і будуть разом телятко й левчук, та теля відгодоване, а дитина мала їх водитиме» (Іс. 11:6);

— «А корова й ведмідь будуть пастися разом, разом будуть лежати їхні діти, і лев буде їсти солому, немов та худоба. І буде бавитися немовля над діркою гада, і відняте від перс дитинча простягне свою руку над нору гадюки. Не вчинять лихого та шкоди не зроблять на всій святій Моїй горі, бо земля буде повна пізнання Господнього так, як море вода покриває» (Іс. 11:6-9).

Відомості про тривалість життя людей так само знаходимо в старозаповітніх пророцтвах:

— «З цього часу вже не буде юного днями й старого, який своїх днів не поповнить, бо сторокий помре, як юнак, а грішник в віці ста літ буде проклятий» (Іс. 65:20);

— «Не будуть вони будувати, щоб інший сидів, не будуть садити, щоб інший спожив, дні бо народу Мого — як дні дерева і вибранці Мої зуживатимуть чин своїх рук» (Іс. 65:22);

— «Тоді то розплющаться очі сліпих і відчиняться вуха глухих, тоді буде скакати кривий, немов олень, і буде співати безмовний язик» (Іс. 35:5-6);

— «Ще будуть сидіти на єрусалимських майданах діди та баби і кожен із палицею в своїй руці через довгий вік» (Мих. 8:4).

Тривалість життя залежатиме тільки від самої людини. Сказано чітко і ясно: «Бо сторокий помре, як юнак, а грішник і в віці ста літ буде проклятий». Якщо людина не буде грішити, вестиме праведне і святе життя, то буде жити дуже довго. Якщо ж почне грішити, то буде проклята і помре.

А скільки буде жити праведна і свята людина, яка не грішить, Бог нам не відкриває. Можливо, такі праведні не помруть, а перейдуть живими на нову землю після Тисячолітнього царства.

Інші народи землі в 1000-літнім царстві

Люди з інших народів — це ті, які повірили в Живого Бога під час виконання Божих покарань. Бог їм дав шанс на спасіння в Тисячолітнім царстві, якщо вони не будуть грішити. Для цього Він створює якнайсприятливіші умови. Усе на землі протікатиме тільки згідно з Божими законами.

Але будуть серед людей і такі, які свої гріховні бажання приховуватимуть в думках. Саме вони і будуть спокушені наприкінці Тисячолітнього царства. Їх, як бачимо з Об. 20:8, буде дуже багато.

Ще одна картина з життя людей в цей період описана в пророка Михея: «І Він (Христос) буде судити численні племена і міцні народи аж у далечині, і вони перекують мечі свої на лемеші, а списи свої на серпи. Не підійме меча народ на народ. І більше не будуть навчатись війни! І буде кожен сидіти під своїм виноградником, і під своєю фіговницею, і не буде того, хто би страшив, бо уста Господа Саваота оце прорекли» (Мих. 4:3-4).

Про стосунки між ізраїльським народом та іншими народами землі сказано так:

— «І буде там бита дорога та путь, і будуть її називати: дорога свята — нею не ходитиме нечистий, і вона буде належати народові (Ізраїлю) Його; не заблудить також нерозумний, як буде тією дорогою йти; не буде там лева, і дика звірина не піде на неї, а будуть ходити лиш викуплені» (Іс. 35:8-9).

Праведні з інших народів будуть приходити до Христа, щоб приносити багатства (Іс. 60:11-12), а також на навчання і для прославлення Господа, причому ходитимуть тільки царі тих народів (Іс. 60:11-12). Хоча, ймовірно, на навчання ходитимуть і інші праведні, а не тільки царі, як про це говорить пророк Михей: «Та буде наприкінці днів, гора дому Господнього міцно поставлена буде вершиною гір і піднесена вона буде понад узгір'я і будуть народи до неї плисти. І скажуть: ходімо і вийдім на гору Господню та до дому Якового (Ізраїля) і Він буде навчати доріг своїх і ми будемо ходити стежками Його. Бо вийде закон із Сіону, а слово Господнє з Єрусалиму» (Мих. 4:1-2).

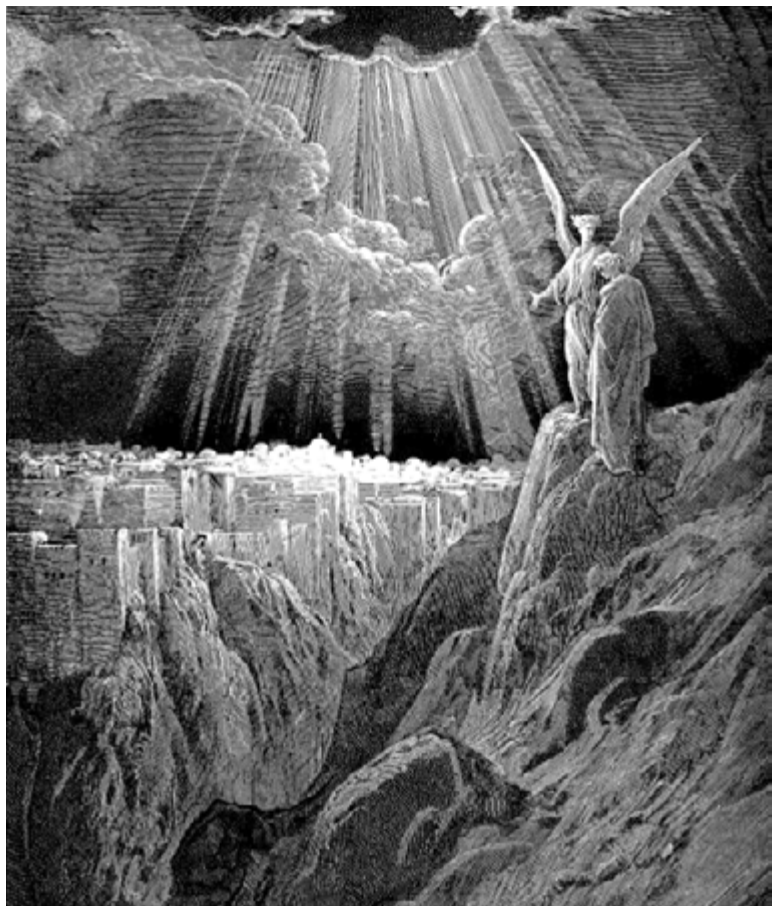

Кінець Тисячолітнього царства

Тисяча років — більш ніж достатній час, та ще й за таких чудових умов, щоб зрозуміти і полюбити Бога і служити Йому. Хтось навчив цьому своїх дітей, внуків і правнуків. А хтось жив у гріхах, а тому і швидко помер. Але деякі затаїли гріховні думки і бажання у своїм серці і видимо не грішили, боячись померти. І коли диявол, звільнений на короткий час, почне діяти по всій землі, саме ці люди будуть спокушені.

Образно кажучи, диявол став збудником смертельної хвороби, і люди, які не мали сильного імунітету, захворіли на неї. І це привело їх до смерті. Про це описано в Об. 20:7-9.

Бог дозволив це, щоб очистити людство від гріхів, бо ніщо гріховне біля Бога-Отця не може перебувати. Після цього будуть нова земля, нове небо і Новий Єрусалим.

Диявол свою роль виконав, тому він буде навічно вкинутий в озеро вогняне, де вже мучаться його соратники по боротьбі з Богом (Об. 20:10). Так покінчено зі злом у всьому світі і з джерелом зла — дияволом.

Усе це дуже детально описав пророк Єзекіїль у 38-му і 39-му розділах.

Загальне воскресіння і останній суд

З Об. 20:11-15 бачимо, що на останньому суді будуть тільки мертві. Мертві усіх часів починаючи від Адама і закінчуючи останнім бунтом людей наприкінці Тисячолітнього царства. Усі були зібрані на суд, у тому числі і з пекла; це люди, які не брали участі в першому воскресінні.

На кожну людину в Бога є досьє (особова справа), де записані всі її вчинки. За цими вчинками вони й будуть суджені. Ті, які не знали Бога (язичники), будуть суджені за критеріями їхньої совісті (Рим. 2:14-16). Ті, які знали про Христа і про живого Бога, будуть суджені за критеріями Нового Заповіту — Євангелія. Ці мертві фізично, але з живою душею люди побачили на суді всі свої вчинки за життя і почули присуд. «І хто не був записаний у книзі життя, той був кинутий в озеро вогняне» (Об. 20:15).

Далі перераховані категорії людей, які туди потраплять: «Боязливих же і невірних, мерзотних і убивців, розпусників і чародіїв, ідолослужителів і всіх неправдомовців, — доля в озері, що палає вогнем і сіркою; це смерть друга» (Об. 21:8). А всі записані у Книзі життя отримають від Бога життя вічне.

З Об. 20:13-14 бачимо, що на суд зібрані і з пекла. Пекло більше не потрібне, як не потрібна і смерть, тому вони, як непотріб, теж будуть вкинуті в озеро вогняне, причому назавжди (це друга смерть). «А дим мук їхніх підійматиметься вічні віки» (Об. 14:11).

Вічне життя людей з Богом на новій землі

Бог створить нову землю і нове небо (Об. 21:1). Написано, що перша земля і перше небо минулися і моря вже нема. Без сумніву, це нове твориво буде дуже гарне. Про це так написав апостол Павло: «Чого око не бачило і вухо не чуло і що на серце людині не приходило, то Бог приготував тим, які люблять Його» (1 Кор. 2:9).

Новий Єрусалим, який опуститься з неба від Бога, буде приготований, як наречена, прикрашена для чоловіка свого (Об. 21:2). «І почув я гучний голос з неба, який говорив: «Ось скинія Бога з людьми. І Він буде жити з ними, а вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними Богом їхнім» (Об. 21:3).

А в Ісаї читаємо: «І вчинить Господь Саваот на горі цій гостину із страв ситих, гостину із вин молодих, і Він на горі цій понищить заслону над усіма народами, та покриття, що розтягнене над усіма людьми. Смерть буде знищена назавжди, і витре сльозу Господь Бог із обличчя всякого, і ганьбу народу Свого Він усуне з усієї землі» (Іс. 25:6-8); «Вдень сонце не буде тобі вже за світло, і не буде тобі світити місяць за сяйво, бо буде тобі вічним світлом Господь, а твій Бог — за окрасу твою» (Іс. 60:19); «А народ твій — усі справедливі вони, землю успадкують навіки» (Іс. 60:21); «І прийду Я, щоб зібрати всі народи й язики, і прийдуть вони, і Мою славу побачать! І пошлю урятованих з них (народів і язиків) до народів... І звістять Мою славу вони між народами (Іс. 66:18-19); «І візьму Я з них за священиків та за левитів» (Іс. 66:21); «... бо як небо нове та нова та земля, що вчиню, стануть перед Моїм обличчям. І станеться, кожного новомісяччя в часі його, і щосуботи в часі її кожне тіло приходитиме, щоб вклонятися перед обличчям Моїм. І вийдуть вони та і побачать ті трупи людей, що відпали від Мене, бо їхня черва (душа) не помре й не погасне вогонь їхній» (Іс. 66:22-24).

З послання до семи церков ми знаємо, що обіцяв переможцям Христос. Усі вони будуть жити в Новому Єрусалимі в присутності Бога. Це підтверджує Божий вислів про Новий Єрусалим як наречену, прикрашену для чоловіка свого (Об. 21:2). «А престол Бога і Агнця буде в ньому (Новому Єрусалимі), і раби Його будуть служити Йому і побачать лице Його, а Ім'я Його буде на чолах іхніх» (Об. 22:3-4).

Люди, які взяли участь в першому воскресінні, і ізраїльський народ будуть, як бачимо, мати вищий статус перед Богом і царюватимуть з Ним вічно (Об. 22:5).

З інших, які записані в Книзі життя і отримали вічне життя на останньому Божому суді після Тисячолітнього царства, будуть складатися земні народи. Їхні царі приходитимуть до Бога в Новий Єрусалим віддавати Йому славу і честь (Об. 21:24; Іс. 66:23). В Ісаї 66:23-24 про це сказано більш детально — кожного новомісяччя, щосуботи кожне тіло (тобто кожна людина на землі) будуть приходити, щоб вклонятися Богу. Уточнимо, що суботи і новомісяччя у вічності відрізнятимуться від відомих нам із Старого Заповіту.

І ще одна дуже важлива деталь. Коли люди виходитимуть з Нового Єрусалиму після поклоніння Богу, вони будуть бачити трупи і душі тих, які вічно горять в озері вогненнім (Іс. 66:24; Об. 21:8, 27; Об. 22:15).

Бог мудрий і Всемогутній, знаючи, що все з часом забувається, постійно нагадуватиме людям за що були покарані ті, які не жили за Його заповідями.

Новий Єрусалим буде надзвичайно гарний (Об. 21:9-27; 22:1-5). Храму там не буде, бо Господь Бог Вседержитель — храм Його (Об. 21:22); не буде ні сонця, ні місяця, бо слава Божа освітила Його, а світильник Його — Агнець! (Об. 21:23); брами там не будуть зачинятися (Об. 21:25); чиста ріка води життя тектиме від престолу Бога і Агнця (Об. 22:1); по обидва береги ріки буде рости дерево життя, яке 12 разів приноситиме плоди, кожного місяця плід свій. А листя дерева — для зцілення народів (Об. 22:2).

Так буде виконано слова з Господньої молитви: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі» (Мт. 6:10). Цю Божу волю з радістю і охоче будуть виконувати по всій землі.

Божі запевнення і застереження

— «Ці слова істинні та вірні і Господь, Бог святих і пророків, послав ангела Свого показати рабам Своїм те, чому належить бути невдовзі. Блаженний, хто додержує слова пророцтва книги цієї» (Об. 22:6-7);

— «Не запечатуй слів пророцтва книги цієї, бо час близько» (Об. 22:10);

— «Ось прийду скоро і відплата Моя зі Мною, щоб віддати кожному згідно вчинків його» (Об. 22:12);

— «Блаженні, хто випере шати свої, щоб мати право на дерево життя і ввійти брамами в місто! А поза ним будуть пси, і чарівники, і розпусники, і душогуби, і ідоляни, і кожен, хто любить та чинить неправду. Я, Ісус, послав Свого ангола, щоб засвідчити вам це у Церквах. Я корінь і рід Давидів, зоря ясна і досвітня. А Дух і невіста говорять: «Прийди!». А хто чує, хай каже: «Прийди!». І хто прагне, хай прийде, і хто хоче, хай воду життя бере дармо!». Свідкую я кожному, хто чує слова пророцтва цієї книги: Коли хто до цього додасть що, то накладе на нього Бог кари, що написані в книзі оцій. А коли хто що відійме від слів книги пророцтва цього, то відійме Бог частку його від дерева життя, і від міста святого, що написане в книзі оцій» (Об. 22:14-19).

Коментарі, на нашу думку, зайві. Нехай же ласка Христова освітить наші серця та розум і зробить нас здібними зрозуміти Його Об'явлення.

ПОПРАВКИ: у №9 (104) за вересень 2007 р. у п'ятій колонці 13-м рядком згори слід читати «Об. 14:13», а не «Об. 13:14»; у №12 (107) за грудень 2007 р. у четвертій колонці читайте: «... від землетрусу загине велика кількість тих, хто НЕ навернувся до Бога» (Об. 11:13)»; у №1 (108) за січень 2008 р. у четвертій колонці замість «Об. 17:15» читайте «Об. 17:5»; у №3 (110) за березень 2008 р. у п'ятій колонці замість «Об. 8:10» читайте «Об. 10:9»; у №4 (111) за квітень 2008 р. у першій колонці третій абзац слід читати: «Настав час нагородити (а не судити) пророків...»; у №5 (112) за травень 2008 р. у другій колонці наприкінці абзацу «Усі люди на землі...» читайте: «... довершив всю справу (а не спробу) Божого суду...» Просимо вибачення у читачів за помилки.

Чи самі ми у всесвіті?

— Ось Юрій Гагарін у космос літав, а Бога там не бачив.

— Тому й не бачив, що низько літав. Не долетів він до Бога!

(Із розмови).

Така ілюзія...

Наша планета — маленька кулька, що загубилася в безмежному космосі. Чи одні ми, чи, може, десь є інші обжиті планети? Багато років мільярди доларів витрачаються на програму CITI (Пошук позаземного розуму). Радіотелескопи спрямовані в небо у надії, що ми почуємо впорядковані сигнали, які могли б виявитися повідомленнями від розумних істот. Але час минає, а таких сигналів так і не одержано.

Дехто із вчених плекав надію, що позаземний розум можна відшукати в межах нашої сонячної системи. Газети писали про камінь, який нібито впав з Марса і містив вкраплення мікрокосмічних організмів. Але ретельні дослідження переконали вчених, що мікроструктура взірця жодного відношення до викопних не має.

Один із супутників Юпітера вкритий шаром льоду, на якому помітні тріщини. Існувало припущення про океан під льодом, в якому могло розвиватися життя. Вчені планують послати туди дослідницький зонд, який зміг би проникнути під шар льоду.

Багато вчених мають надію щодо інших планет всесвіту. Більшість заяв про відкриття нової планети було зроблено при спостереженні так званих «хитких зірок». Одним із пояснень «хитання» може бути планета, що обертається по орбіті навколо цієї зірки. Але це тільки одне з пояснень, тому що не раз причиною «хитання» зірки було хитання телескопа. Якщо ж уважно розглянути всі умови, які забезпечують існування життя на землі, стає очевидним: знайти планету з умовами, аналогічними до земних, практично неможливо.

Ну, дуже бажане місце проживання!

Перш ніж летіти в фантазіях до інших планет, непогано було б розібратися, які властивості землі роблять її придатною для проживання.

Діаметр нашої планети 12 800 кілометрів. Якби він був на 10 відсотків більшим чи меншим, живі істоти не змогли б жити на ній. На планеті діаметром в 12 672 кілометри не було б атмосфери, і вона перетворилася б на замерзлу пустиню; планета діаметром 12 928 кілометрів була б удвоє важчою, збільшилася б загальна кількість вологи. Як результат — планету затопило б.

Наша планета обертається навколо сонця за 365 1/4 днів при нахилі осі обертання 23,5 градуса. Завдяки цьому ми маємо звичні нам чотири пори року. Якби рік був довшим чи коротшим, рослини не могли б нормально рости і розвиватися. Порівняйте: на Урані рік дорівнює 84 земним рокам, Марс робить один виток навколо сонця за 88 днів! Час, за який земля обертається навколо своєї осі, — теж оптимальна величина. Була б доба трохи довшою, денна температура була б значно вищою, а нічна — набагато нижчою, що не сприяло би виживанню організмів. Усі інші планети нашої системи мають період обертання або набагато більший, або набагато коротший. На Сатурні доба триває 10 годин, на Венері — 243 дні!

Середня віддаль землі від сонця — майже 150 мільйонів кілометрів. І знову це саме те, що треба. Середня температура на землі 15 градусів. Порівняйте зі спекою Венери (470 градусів) і холодом Марса (-50 градусів). Порівняно невелике підвищення середньої температури спричинило би масовий потоп. Наша планета існує в дуже вузькому проміжку між ворожими для життя умовами.

Атмосфера інших планет сонячної системи складається, в основному, з отруйних газів з невеликою домішкою кисню. А в атмосфері землі кисню — 21%, і це оптимальна кількість для життя. Якби його було трохи більше, скажімо, 50%, усе миттєво загорілося б; ледь менше, наприклад, 10%, — і горіння взагалі було б неможливим. Кисень в атмосфері — це ще і озоновий шар, який захищає землю від смертельного космічного випромінювання. Порівняйте нашу землю, на якій буяє життя, з іншими планетами сонячної системи — пустими і мертвими — і запитайте себе: що це — випадковість чи задум?

Три облудні підстави

Чому так часто вчені вірять в існування життя на інших планетах? Тому, що вважають істиною кілька помилкових припущень. Перше: у всесвіті повинні існувати інші заселені планети. Друге: при наявності певних атмосферних умов із неживої матерії самовільно виникає жива. Але багато років тому вчені Пастер і Реді сформулювали закон виникнення життя (біогенеза). Справжня наука, що грунтується на спостереженнях, свідчить, що життя виникає тільки із життя.

Третє помилкове припущення: життя, що появилося на планеті, буде розвиватися від простого до складного, і поступово еволюціонує до розумних істот, подібних до людини.

У нас нема доказів, що еволюція відбувалася тут, на землі, то чому це повинно було відбутися ще десь? Аналіз скам'янілостей показує, що між різними видами рослин і тварин не існувало жодних перехідних форм. Не змогли вчені одержати перехідні форми і в процесі тривалих експериментів із схрещування сучасних видів. Природний відбір може перетворити існуючу генетичну інформацію, але не може створити нову, а без нової генетичної інформації еволюція неможлива. Якщо життя не може виникнути з неживої матерії, а еволюція одного виду в інший неможлива, отже, життя з самого початку створив Всемогутній Творець, Який перебуває поза часом і простором. Альтернативної версії появи життя немає, а тому не варто відкидати варіант створення життя як ненауковий міф. Біблія не говорить жодного слова про існування органічного життя поза землею, але навіть якби воно й існувало, то теж було б створене, тому що воно не може випадково виникнути за збігом обставин.

Ні, ми не самотні!

Погляньте в бездонне небо, що сяє міріадами зірок. Його вигляд викликає почуття захоплення і самотності. Але найбільше захоплює те, що насправді ми не самотні! Розшукуючи життя десь у неозорих далечинах, вчені опустили найголовніше і очевидне — за всім у нашому світі стоїть Творець. Існують вражаючі докази, що колись наш всесвіт мав початок, і він був створений за особливим задумом. Три з половиною тисячі років тому людина на ймення Давид написала: «Небо звіщає про Божу славу, а про чин Його рук розповідає небозвід» (Пс. 19:2). З розвитком космічних досліджень телескопи відкривають нам все більш віддалені куточки всесвіту, і підстава для віри в Творця стає все переконливішою.

Вивчаючи всесвіт, ми можемо усвідомити, якою силою володіє Творець, але як ми можемо дізнатися, Який Він Сам? Бог особливим чином відкрив нам Себе. Біблія говорить, що Бог святий, що Він любить нас. І сила Його любові явлена нам в житті, смерті і воскресінні Ісуса Христа. З незапам'ятних часів мільйони людей не тільки виявили, що не самотні у всесвіті, але й пізнали Його як свого Отця Небесного і Друга. І це найвеличніше відкриття, яке можна тільки зробити!

«Асоціація християнських журналістів».

Говорять вчені:

«Неможливість визнання, що великий і дивовижний світ з нами самими, як свідомими істотами, виник випадково, мені здається найголовнішим доказом існування Бога».

Чарльз Дарвін.

«Мені потрібен був недосяжно високий ідеал віри. Узявши до рук Євангеліє, яке я ніколи до того не читав, хоча й мав уже 38 років, я знайшов для себе цей ідеал».

М. Пирогов.

Математик, фізик і винахідник Блез Паскаль (1623-1662) помер у 39-літньому віці. Після смерті в його одязі знайшли вшитий клаптик пергаменту, який він постійно носив біля серця. На ньому було написано: **«Бог Авраама, Бог Ісака, Бог Якова, не філософів, не вчених... Бог Ісус Христос. Його можна знайти і тільки на шляху, якому вчить Євангеліє».**

«Споглядаю творіння Бога».

Коперник.

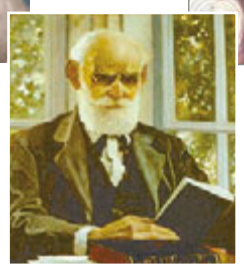

Розповідають, що *академік І. Павлов* любив читати Біблію на лавочці в міському саду чи сквері. Якось молодики, що проходили мимо, запитали:

«Що, дідусю, мабуть віруєш?». — «Так, вірую», — спокійно відповів вчений. «Темнота», — вирішила молодь.

«Нащадки наші від душі посміються над дурістю сучасних вчених матеріалістів. Чим більше я пізнаю природу, тим більше дивуюся неповторним ділам Творця».

Пастер.

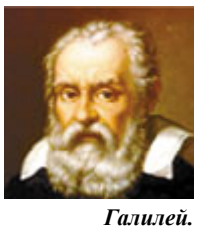

«Святе Писання не може в жодному разі ні обманювати, ні помилятися. Вислови його абсолютно і беззаперечно істинні».

Галилей.

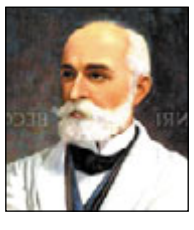

«Підсумок моєї праці привів мене до віри в Бога».

Беккерель, знаменитий фізик, який відкрив явище радіоактивності.

«Поясніть мені піщинку, і я поясню вам Бога».

Ламенне.

«Читаю в небі замисли Божі».

Кеплер.

Генії на церковній кафедрі

«Невже ти думаєш, що я, кандидат технічних наук, фізик за спеціальністю, буду вірити в усі ці казки, ніби Бог — це реальність, виникнення всесвіту — справа рук Творця, а Христос справді воскрес?!» — заявив один мій знайомий, коли я намагався поговорити з ним про таємницю буття. Хоч я вже звикла до такого роду реакції, все одно мені зовсім незрозуміло, чому в людей склалася думка, що вірити в Бога нерозумно, що ходити до церкви — пуста трата часу, а християнство — взагалі релігія «для убогих». Вважається, що коли ти освічена людина, то ти приречений все життя нести невидиму табличку з написом «атеїст». Вкотре зіткнувшись з цією «теорією», я вирішила розібратися: чи так це насправді. І ось що з'ясувалося.

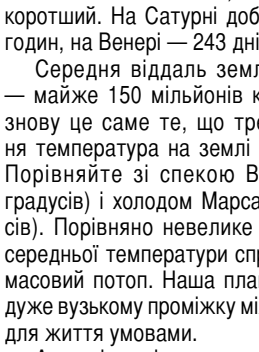

Виявляється, один із найвеличніших експериментаторів і мислителів XIX століття **Майкл Фарадей**, відомий всьому світові як людина, яка першою побачила можливість існування магнітного поля і силових ліній і володіла 97 почесними титулами від Академій наук різних країн, вважав своїм найціннішим скарбом не першу у світі динамо-машину, а... просту віру в непогрішність Слова Божого. Мало того, кожного тижня він проповідував у церкві. Його друзі-вчені часто заходили до церкви, щоб подивитися на те, що робило Фарадея людиною, настільки шанованою в наукових колах.

Ще один не менш відомий експериментатор, великий фізик-теоретик **Джеймс Кларк Максвелл**, який відкрив формулу для обрахунку якості газу, створив у 1861 р. першу кольорову фотографію, проклав шлях до відкриття і застосування всього спектра електромагнітних хвиль, ні трохи не сумнівався в тому, що саме Бог наділив людей здатністю досліджувати Його творіння і використовувати силу цього світу.

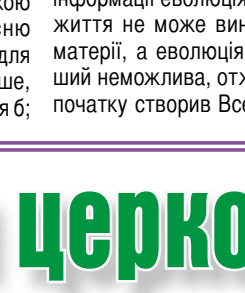

Максвелл ніколи не пропускав недільних Богослужінь і годинами з насолодою читав Біблію.

Дж. Краутер писав про нього: «Його постійні посилені вправляння в релігії, як і Фарадея, мали вельми важливий вплив на розвиток його інтелектуального життя».

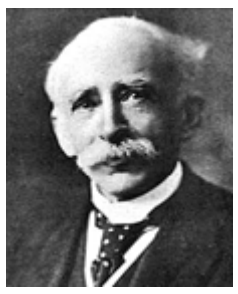

Сер Джон Амброз Флемінг — «батько» сучасної електроніки — в 1904 році зробив надзвичайно важливе відкриття радіолампи (діода), внаслідок чого став можливим розвиток радіо- і телевізійної технології. Окрім того, Флемінг був винахідником багатьох нововведень і сприяв появі багатьох відкриттів. Але, попри зайнятість у справах науки, він постійно роздумував над Словом Божим і використовував свої чудові лекторські здібності, щоб розповідати про Біблію. «Численні шанувальники Біблії як тепер, так і у всі часи бачать в ній засіб передачі повідомлення для нас від Творця всесвіту, вічного Вседержителя Бога», — говорив Флемінг.

Лорд Кельвін також щиро вірив у Бога. Люди знали його як завзятого відвідувача церкви. Він часто виступав на християнських конференціях і любив пояснювати Біблію з великою ревністю і любов'ю всім, хто перебував в колі його впливу. Що зовсім не заважало йому сформулювати Перший і Другий закони термодинаміки, винайти шкалу абсолютної температури, корабельний компас і багато іншого.

Ці видатні вчені-мислителі, попри свої нагороди і титули, повністю усвідомлювали свою гріховність, щиро вірили в одну і ту ж звістку про спасіння і надіялись на вічне життя. Шкода, що я не знала цього раніше і не змогла розповісти про це своєму знайомому. Може, тоді б він над чимось і задумався і прийшов-таки до висновку, що людське життя — не просто «дивний збіг», а творіння Боже, а його предки — не пара диких мавп, а найзвичайнісінькі чоловік і жінка, створені за образом і подобою Творця.

Ольга САМОЙЛОВА.

Декларація прав тарганів

Сьогодні зранку я почуваюся просто героїнею! Нарешті я вбила свого давнього ворога! На цього таргана я полювала вже третій місяць і встигла вивчити його хитру фізіономію. Він жодного разу не дав спіймати себе на місці, зручному для удару тапком, а це про щось таки свідчить. Але сьогодні він пробіг надто широкою щілиною, звідки був негайно скинутий на підлогу і розтоптаний — і ось вже можна тріумфально танцювати на його кістках!

Спеціалістом з тарганів я стала в студентські роки, коли жила в гуртожитку. Їх там були легіони. Битва між нами тривала не на життя, а на смерть (їхню, звісно). На стіні висів плакат: «Добрий тарган — це мертвий тарган!», а під ним — детальна інструкція з боротьби із повзучими ворогами за допомогою тапок і окропу. Останнє я не любила — по-перше, мокро, а по-друге, окріп здавався мені нечесним засобом, на взірець атомної бомби. Тапки ж передбачали хоч якийсь поєдинок.

Мої міркування можуть видатися дикими якому-небудь індусу, для якого всі ці безсловесні істоти — суть втілення мільярдів душ, що спокутують гріхи, скоєні в минулому житті. Щоб не заплямувати себе вбивством, мільйони індусів дотримуються вегетаріанської дієти і старанно затуляють рот марлею і уважно дивляться під ноги, щоб ненароком когось не вдихнути чи не розтоптати.

На свою біду автори вчення про перевтілення душ нічого не знали про клітинну теорію Шванна і Шлейдена, тобто про те, що рослини теж живі, а тим більше й поняття не мали про мікроорганізми. Окрім того, із цього вчення логічно випливає, що добра людина втілиться явно не в комаху, а в що-небудь пристойніше — виконроба чи навіть міністра. А якщо вбитий мною тарган — це який-небудь Берія в 35-му втіленні, то туди йому й дорога!

У Біблії, на відміну від індуїзму, ми знаходимо ставлення до тварин тверезе і прагматичне. Ось не дає комусь спокою запитання: а чи вбивав Ісус комарів? Чи личить це настільки праведній Особі? Не секрет, що деяким теософам дуже хотілося б об'явити Ісуса Христа учнем індійських гуру. Мовляв, Ісус до 30 років встиг сходити в Індію, де і збагатився передовими досягненнями тамтешньої думки.

Треба сказати, що індійські мудреці до того часу дійшли до деяких пунктів Нагірної проповіді, зокрема, до непротивлення злу. Але на цьому подібність і закінчується. У вченні Христа нема ні сліду індуського світогляду з його єдністю всього сущого, перевтіленням душ і поклонінням коровам. Остаточно розчарувати наших шукачів могли б ті уривки з Євангелія, з яких стає очевидно, що Він навіть вегетаріанцем не був.

Застосуванням заповіді «не вбий» до тварин Біблія взагалі не переймається. Вона чітко називає людину вінцем творіння, володарем над Божими створіннями. Правда, не всі тварини про це знають. Після гріхопадіння гармонія порушилася, і багато з колишніх «підданих» стали людині ворогами. Ті ж комарі, наприклад. До речі, якщо ці гідні комахи здаються вам дефектом Божого задуму, ви дуже помиляєтесь.

Комарі — важлива частина біосфери, а в ній нічого випадкового немає. Зокрема, якби не було комариних личинок, риба, що харчується ними, померла би з голоду. А гардеробна терористка міль споконвіку була призначена для утилізації шерсті на трупах тварин. І занесло ж її потім до наших шаф!

Щодо тарганів я не в курсі, але й вони, напевне, виконували якусь важливу роль в природі, поки в пошуках легкого життя не прибилися до людини разом з іншими паразитами і шкідниками.

Одні тварини згадуються в Біблії як свідчення сили і премудрості Творця, з інших (мурашок, голубів тощо) вона навіть радить брати приклад. Та й милосердя до тварин в Біблії чимало — Соломон хвалить праведника, який «турбується про життя худоби своєї» на відміну від жорстоких нечестивців. Що ж до диких тварин, то в ті часи людям було не до грінпісівського гуманізму — самим би вижити.

Особливої шкоди довкіллю вони тоді завдати не могли. Окрім того, в багатьох місцях Писання говориться про те, що Бог турбується про диких тварин. І все ж людина для Нього значно цінніша. Ісус, кажучи про птаство, яке годує Отець Небесний, додає: «Скільки ж більше за птахів ви вартніші!».

Тут проходить межа, яка стримує християн від нездорових перекосів у ставленні до братів наших менших. Зрозуміло, що жодна нормальна людина не буде жорстокою з тваринами. І в будь-кого викличуть співчуття всі оті вимазані нафтою птахи чи тварини з віварію. Деякі жахливі згадки про заняття з фізіології досі в мене перед очима. На щастя, минули часи, коли тисячі студентів кромсали жаб і щурів на кожному занятті. З другого боку, мікрохірургу що — на людях вчитися судини зшивати? Може, краще все-таки на щурах?

Часом любов до тварин переходить розумні межі. Пам'ятаєте, що розповідають про англійців? Коли англієць побачить жебрака і голодного пса, то єдиний шматок хліба він віддасть... Правильно, собаці. Людина, мовляв, може сама про себе потурбуватися. Коли любов до тварин переважає любов до людей, це вже нікуди не годиться. Відразу спадає на думку та ж Індія, де навали щурів знищують врожай (адже вбивати їх не можна), а люди помирають з голоду.

Вистачає і менш трагічних перекосів. Ідейні борці з хутровими шубами реально не уявляють собі сибірських морозів. А дівиці, які обурюються збиткуванням над кіньми (вони, бідні невільники, возять дітей в парку замість того, щоб гасати преріями), не задумуються, що такою, по-суті, не дуже важкою працею коники заробляють на поживу не лише своїм господарям, а й собі. Навряд чи вони були б дуже вдячні «визволителям», які б випустили їх взимку на волю, де їсти нічого.

В «Аргументах і фактах» розгорілася якось дискусія про дресированих тварин — мовляв, це жорстоко. Думки різні. Найрозумнішим мені видався лист одного читача, який нагадав, що і на волі тваринам зовсім не солодко. До того ж багато з них люблять вчитися і сприймають дресирування як гру. І взагалі, краще б покинутих дітей і вбогих пожаліли...

Але тут ось у чому річ. Виходить, що тварин любити значно легше. У людей може бути запальний характер, злочинні нахили, власна думка нарешті. Домашні ж улюбленці звичайно не бувають аж занадто поганими (якщо не здатний виховати собаку, можна завести хом'ячка чи рибок). Вони не зреагують бунтом чи скандалом, ними можна розпоряджатися як завгодно. При наявності уяви можна навіть всерйоз повірити, що твій вихованець «зовсім як людина».

Однак тварини, як їх не люби, не зможуть змінити світ на краще. Це можуть тільки люди. А змінити людей на краще може тільки любов. Отож любити свою ласкаву кішечку — добре. Але значно краще (хоч і важче) — навчитися любити сварливу сусідку або непривітного співробітника.

Анжеліка СВИРИДОВА.

Друг з Інтернету

«І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш» (5 М: 6:6-7).

Історія 13-річної Кессі, яку я прочитала в інформаційному бюлетені «Небезпека! Ворог переслідує ваших дітей» Деніса Рені, схвилювала мене і багатьох моїх друзів і змусила більше молитися за своїх дітей. Дорогий читачу, може, ваш син, дочка чи внук має «друга Девіда», про якого мова піде далі. Ви повинні будь-що знайти його. А тепер історія Кессі.

13-річна Кессі Вуді познайомилася з Девідом в Інтернеті на християнському «чаті». Попри те, що Кессі жила в штаті Арканзас, а Девід — у Каліфорнії, у них було дуже багато спільного. Мама Кессі загинула в автомобільній катастрофі, коли їй було сім років. Девід розумів її біль. Він розповів Кессі, що нещасний випадок прикував до ліжка його тітку. Кессі і Девід спілкувалися одне з одним годинами через електронну пошту. Незабаром Девід почав їй телефонувати.

Після смерті мами Кессі її батьку, Ріку Вуді, який був поліцейським, часто доводилося залишати дітей самих вдома. Кессі грала в шкільному оркестрі і мала багато друзів, але вдома її життя крутилося навколо Інтернету і її друга Девіда. «Вона проводила дуже багато часу «онлайн» (сеанс інтернету), — розповідав її батько. — І вона знала правило: не давати свої особисті дані нікому! Усе здавалося таким невинним».

Дізнавшись, що Девіду 17 років, Рік Вуді заборонив своїй дочці спілкуватися з ним. Кессі не послухалася батька. Якось увечері, коли Кессі була вдома сама і розмовляла через ICG з другом із штату Джорджія, щось раптом перервало її. Коли її брат повернувся з коледжу, Кессі вдома він не застав.

Поліцейські і ФБР, що прибули в будинок Кессі, знайшли зачіпку — комп'ютер дівчинки. Те, що вони відкрили, шокувало і жахало. Девід, друг Кессі, виявився не 17-річним студентом, а 47-річним чоловіком з Сан-Дієго Девідом Фуллером, комп'ютерним злодієм. Він вислав Кессі фотографію свого племінника, стверджуючи, що це він. Він говорив з нею по телефону і допомагав їй робити уроки. Кессі навіть намалювала маршрут до свого дому і відіслала Девіду.

Представники ФБР дізналися, що Девід Фуллер тричі відвідував Арканзас під час стосунків із Кессі. Перший раз — щоб з'ясувати, де вона живе, вдруге — коли він орендував гараж. Під час третьої поїздки Девід зняв номер в готелі і орендував автомашину. Він прийшов в дім Кессі, коли вона була сама, і викрав її.

Квитанція з кредитної картки привела представників ФБР до гаражу. Двері були відчинені. Коли вони увійшли досередини, почувся постріл. Як з'ясувалося потім, це Девід застрелив себе. В автомашині поліцейські знайшли мертву Кессі Вуді. Так «друг з Інтернету» вбив маленьку дівчинку.

Рік Вуді поділився цією історією на радіо «Сімейне життя сьогодні», молячись, щоб ніхто не пережив таку трагедію.

Завдання батьків — захистити своїх дітей від впливу цього світу, оскільки діти дуже наївні і недосвідчені. Батьки повинні встановити чіткі межі в поведінці своїх дітей, тому що Бог дав їм це право.

Провівши опитування серед слов'янських християн в Америці, я переконалася, що вони продовжують боротися з телевізором, вважаючи, що це дуже страшний гріх, і не підозрюють про небезпеку, яку несе комп'ютер. Батьки вважають комп'ютер невинним навчальним посібником для своїх дітей. Я особисто була знайома з однією сім'єю, в якій не було телевізора вдома, тому що батько викинув його, оскільки хотів уберегти дітей від впливу цього світу. Але в той же час їхній 16-річний син дивився «брудні» фільми по комп'ютеру під виглядом того, що виконує домашнє завдання. Інтернет може бути цінним джерелом інформації і в той же час небезпечним, як ми переконалися на прикладі Кессі Вуді.

Ось кілька практичних порад для батьків, які пропонує християнський психолог Деніс Рені:

По-перше, ознайомтеся з комп'ютером. Дізнайтеся, як працюють Інтернет, електронна пошта і різні програми, які використовуються для спілкування в прямому ефірі. Вжийте заходів і заблокуйте ваш комп'ютер від надходження «брудної» інформації. Спостерігайте за тим, що саме цікавить вашу дитину.

По-друге, знайте, з ким листуються чи спілкуються ваші діти. Скажіть їм, що ви будете читати їх листи, і робіть це, тому що це ваш дім, ваш комп'ютер, ваш Інтернет. Ваша відповідальність — захистити своїх дітей від небезпеки.

По-третє, поставте комп'ютер на видноті. За жодних обставин не дозволяйте дітям користуватися комп'ютером за зачиненими дверима.

І останнє — моліться за своїх дітей, просіть у Бога мудрості для правильного виховання їх, читайте разом Біблію.

Ворог, котрий переслідує ваших дітей, багатоликий. Це можуть бути алкоголь, наркотики, порнографія і багато іншого. Може, саме зараз «Девід» працює в житті ваших дітей, тому ви повинні докласти всіх зусиль, щоб розпізнати і знешкодити його.

Ірина МОШЕНСЬКА.

Ісус, який не подібний на Ісуса

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

Бен Візерінгтон, автор книги «Що вони зробили з Ісусом?», заявляє, що сьогоднішній образ Христа перетворився з історичного на «істеричний» у суспільстві, яке все більше стає нехристиянським. «Спочатку Його називали Месією, Сином Божим, Спасителем і Христом. Тепер Він — гуру, філософ, політичний діяч, хіпі і рок-зірка».

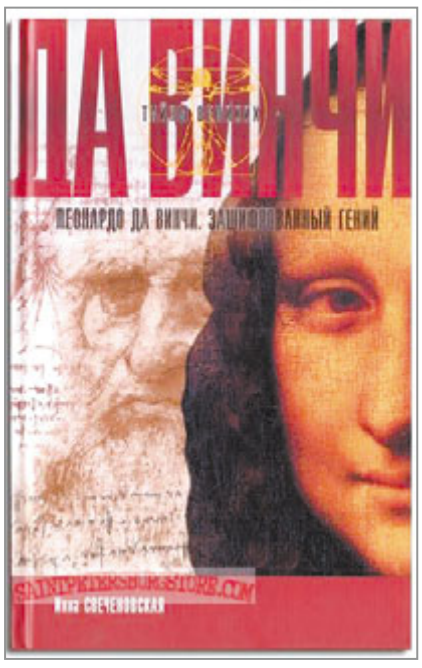

«Коли ваше суспільство біблійно неосвічене, усе, що тільки вам заманеться, підійде для образу Ісуса», — констатував Бен Візерінгтон, професор Нового Заповіту в Богословській семінарії Asbury (Вілмор, США). Годитимуться для Ісуса і твердження, запозичені з буддійської філософії і гностицизму. Вони також знайдуть свою аудиторію.

Великим гуру зображено Христа в книзі індійського письменника Діпака Хопри «Третій Ісус: Христос, Якого ми не можемо ігнорувати». У своїй книзі Хопра спробував довести, що Ісус був релігійним гуру, вчення якого веде людей вперед, до найвищого рівня просвітлення і «богосвідомості».

Така вигадка про Христа лише стирає Його ідентичність, підсумовує думку індійського письменника Візерінгтон. «Ісус — не Той, хто «ставить вас на новий, вищий духовний рівень вашого життя», — пояснив він. — Він — Відкупитель багатьох... Це те, що відрізняє Його від інших гуру, наприклад, Будди».

Візерінгтон відкидає також і припущення з приводу «гностичного Ісуса», яке заявляє, що Ісус навчав про те, що «готовий допомогти чиїсь вже божественній природі піднятися на божественний рівень». Такого роду вчення викладено в гностичному бестселері Дена Брауна — книзі «Код да Вінчі», яку Візерінгтон назвав «священним писанням нарцисизму».

За словами Візерінгтона, у своїй книзі він відмітив і інші образи Христа, присутні в таких суспільних сферах, як поп-культура, політика тощо. «Кожний хоче, щоб Ісус був на його боці, — зазначив він. — Тому інколи ми перероблюємо Христа відповідно до свого порядку денного».

Американський вчений впевнений, що справжнього Христа можна знайти лише на сторінках Нового Заповіту, який ясно показує, що Ісус «не просто чудотворець чи великий вчитель, а Той, Хто помер, щоб принести людству спасіння і Царство Небесне».

Богослов.Ру

Продовження.
Початок в № 2-5 (109-112) за 2008 рік.

Чарльз Шелдон

СОН

ХРИСТИЯНСЬКА ПРОЗА

День четвертий

Містер Гарді не знав, що робити і що говорити. Він ще не усвідомлював, що його син вчинив злочин. Усе, що він хотів, – потрапити додому і серйозно поговорити із сином, сподіваючись, що хоча б тепер зможе достукатися до його серця і врятувати Джорджа, який опинився на краю прірви. Але спершу йому потрібно було що-небудь сказати синові.

Почувши зляканий вигук: «Тату!», поліцейський здивовано подивився на них. Джордж заговорив перший:

– Тату, повірте мені, у мене не було поганих намірів. Ми вийшли на вулицю заради потіхи, щоб трохи полякати перехожих.

– Це небезпечна потіха, – тільки й відповів батько.

Обличчя його було бліде. Містер Гарді дивився на Джорджа і думав, як безтурботно він ставився до сина, як мало приділяв йому часу, яким глухим був до його проблем та інтересів. Усе, що він робив, – давав йому гроші, навіть не цікавлячись, на що вони витрачалися. Роберта охопило найгіркіше з-поміж гірких почуттів – запізнілий жаль!

Джордж насупився і мовчав. Поліцейський, що чекав якої-небудь дії з боку потерпілого, проговорив:

– Ну, що ж, нам потрібно йти!

– Почекайте, – скрикнув Роберт Гарді. – Це мій син! Що ви з ним збираєтеся робити?

–Як що? Відвести до дільниці, йому доведеться відповісти перед судом за спробу грабежу...

– Але послухайте, це мій син.

– І що з цього? Усі вони чиїсь сини. Невже ви допускаєте, що ви – єдиний батько, син якого займається грабежем?

– О Боже, ні! Це неможливо – закричав містер Гарді. – Якщо мати довідається, що він сидить у в'язниці за спробу пограбувати свого батька, це вб'є її! Прошу вас, відпустіть його. Мені дуже потрібно, щоб він повернувся додому разом зі мною. Нехай його судить Бог; син мій підлягає суду, вищому за людський.

Поліцейський завагався, а містер Гарді підійшов до сина ближче.

– Джордже, – сказав він. – Чи знав ти, що Клара, Бессі і Віллі були в потязі, який зазнав катастрофи минулої ночі?

Сполотнівши, Джордж сказав тремтячим голосом:

– Ні, тату, я цього не знав. Що з ними?

– Бессі не постраждала, Віллі відбувся синцем, а Клара дотепер лежить без тями, і ми не знаємо, чим це закінчиться.

Довго містер Гарді просив поліцейського відпустити Джорджа. І тільки коли зі сльозами на очах він розповів про небезпечний стан Клари, поліцейський зм'як:

– Якщо я позбудуся свого місця, то буду знати, хто в цьому винен.

Гаряче подякувавши йому, батько і син поспішили додому. Поки вони йшли, жоден з них не проронив ні слова. Присоромлений Джордж не міг навіть глянути на батька.

Місіс Гарді вибігла їм назустріч. Вона простягла до сина руки:

– О синку, дорогий мій! Де ти був? Ми так хвилювалися за тебе!

Ні слова докору, дорікання, ні вимоги негайно ж розповісти, де він був і що робив у той час, як уся родина так глибоко страждала!

У Джорджа виступили сльози, він підійшов до матері і обійняв її, попросивши пробачення за те, що засмутив її, сказав, що не знав про нещасний випадок із Кларою. І це була правда. Коли напередодні увечері він почув про катастрофу, то поспішив туди, але по дорозі зустрів старих друзів і вирішив заскочити до них «на кілька хвилин», після чого збирався йти на місце катастрофи. Та у веселій компанії все було забуто, і ніч пролетіла в гулянці.

Клара була в тому ж стані – ні мертва ні жива. Джордж зголосився побути біля неї до самого ранку. Коли місіс Гарді серед ночі прокинулася і тихенько зайшла в кімнату Клари, щоб звільнити сина від чергування, то застала його... на колінах: він молився! Жінка звела очі до неба, подякувала Богові за послану їй відраду і тихо зачинила двері.

Ранок був сірий. Падав лапатий сніг, білою завісою покриваючи засмучені будинки Бартона. «Настав мій четвертий день. Як мені провести його?» – думав містер Гарді, схиляючи коліна для ранкової молитви. За роботою у своєму кабінеті він і не помітив, як настав полудень.

Потім зайшов Джеймс Какстон. Він розповів про вчорашнє зібрання. А коли повідомив про своє покаяння, містер Гарді подумки подякував Богу. Удень не відбулося нічого особливого. Біля третьої години до містера Гарді прийшов один з його близьких друзів і повідомив, що в залі міської думи готується мітинг, на якому будуть обговорювати, як і чим допомогти потерпілим. Містер Гарді згодився виступити на мітингу.

– Мері, – звернувся він до дружини, прийшовши додому. – Я пам'ятаю свій борг щодо тебе і наших дорогих дітей. Але мені здається, що в мене є борг стосовно всіх людей, серед яких я жив стільки років, за весь цей час не зробивши буквально нічого, щоб приклад мого життя наблизив їх до Бога. Мої думки тепер цілком спрямовані до мого Творця, перед Яким я незабаром повинен стати. Я відчуваю це і прошу тебе не занепадати духом, а підтримати мене. Ти зрозумієш усе потім, коли мене не стане. Мені здається, що Він вкладе в мої вуста слова, які зможуть послужити благословенням для інших.

Дружина усміхнулася крізь сльози. Вона визнавала, що чоловік її не божевільний. Але, думаючи про те, що він може бути відкликаний з цього світу, Мері сама була готова втратити глузд. Разом з тим цей тиждень приніс їй радість: чоловік ставився до неї з колишньою любов'ю і ніжністю, за що вона дякувала Богу.

Клара залишалася в тому ж стані, і Джордж тепер не відходив від хворої сестри. Коли містер Гарді зібрався йти на мітинг, він підійшов до сина і попросив піти разом з ним. Джордж погодився. Але спершу батько хотів помолитися з усією родиною. У кімнаті, де лежала непритомна Клара, вони стали на коліна. Містер Гарді взяв руку дружини і зі сльозами вилив свою душу в молитві: «Милосердний Боже, ми усвідомлюємо любов Твою до нас, хоча не можемо зрозуміти, чому Ти допускаєш страждання, горе і лихо. Ми дякуємо Тобі за чудові обітниці нескінченного, вічного життя. Досі ми жили тільки для себе, віддаючись задоволенням. Ми служили духу гордині і погибелі. Прости нам, милосердний Спасителю наш! Прости мені, головному винуватцеві. Ми молимося за дітей наших: віднови їхнє здоров'я, поверни дорогій нашій донечці розум, слух і зір, щоб вона почула нас і знову усміхнулася нам! Але, благаючи, ми кажемо: «Нехай буде воля Твоя!». Пошли нам мудрість і покірність волі Твоїй. Благослови мене сьогодні, коли я промовлятиму на мітингу, благослови всіх нас, обнови наші серця. Нехай не повторяться в дітях мої гріхи! Слава Тобі навіки! Амінь».

Джордж відчув щирість молитви батька. Уперше в житті він задумався над почутим. У нього з'явилося бажання почати нове життя. Але він соромився зізнатися про це.

Коли містер Гарді із сином підійшли до міської думи, там вже зібрався величезний натовп. Усіх зблизило загальне лихо. Після виступу кількох священиків оголосили, що зараз промовлятиме містер Гарді, керуючий залізницями, і всі мимоволі притихли. Багато людей подалися вперед, бажаючи краще почути, що скаже цей світський багатій. А містер Гарді заговорив:

– У цьому світі є тільки один вищий закон – любов до Бога і до ближнього, і цій любові треба віддавати серце, розум, душу і силу. Є тільки дві речі, через які варто жити, тому що тільки вони дають життю ціну, принадність і радість. Треба жити для слави Божої і для порятунку людей. Не буду пояснювати, чому більше, ніж коли-небудь раніше, я, спрямовуючи погляд до вічності, так гостро відчуваю нині гіркоту і каяття за все своє минуле життя. Тінь смерті покрила багато домів; і навіть тут, на цьому мітингу, серця багатьох людей обливаються кров'ю.

У присутності смерті ми здригаємось, тріпочемо від страху перед нею, втрачаємо впевненість у собі. Але смерть вбиває тільки один раз і вбиває лише тіло. Життя ж ми не боїмося, залишаємося безтурботними, байдужими, холодними і себелюбними.

Під час катастрофи загинуло 75 осіб. Це жахливо! Але в сьогоднішній газеті я прочитав надруковане дрібним шрифтом повідомлення про те, що якась молода людина з нашого міста викрала у свого батька гроші на гульби, підробивши його підпис на чеку. Таке трапляється щодня у всьому світі, таке і навіть гірше. Тільки ніхто чомусь не жахається від цього. А хіба це не страшніше смерті?

Померлі під час вибуху котла і під час катастрофи потяга залишили нам добру пам'ять про себе. А як оплакувати нещасних молодиків, які гублять свої душі в розпусті і пияцтві? Їх у тисячі разів більше, аніж тих, що гинуть від нещасних випадків. Чому ніхто не думає про це?

Благаю вас серйозно поставитися до моїх слів. Усе навколо нам говорить про премудрість Божу і на кожнім кроці вказує, що смерті нема, а те, що ми називаємо смертю, – це тільки перехід у кращий стан.

Черв'як, що повзає по землі, вмирає, щоб перетворитися на прекрасного метелика, який радісно здіймається до неба. Це чудесне нове життя метелик одержав через смерть. А зерно, посаджене в землю, вмираючи, відроджується новими пишними колосками з багатьма зернами. Ми ще так мало вникли в чудеса природи і не вміємо відчувати в ній постійної присутності Бога. Смерть – це одна мить, життя – вічність!

О, брати мої і сестри, поставтеся серйозно до життя! Живіть на славу Божу! Найбільший ворог людини – це не смерть, а себелюбність, догоджання собі. Це лежить в основі всіх лих і гидот, що гублять людей. Слідство встановило, що катастрофа сталася з вини доглядача шляху, який був у нетверезому стані. Але перш ніж убити 75 чоловік, цей нещасний доглядач убив самого себе. Він убив свою безсмертну душу пияцтвом.

То кого звинувачувати в катастрофі? Доглядача? Ні! Він сам – одна з численних жертв, що гублять себе раніше, ніж погублять інших. Хто ж винний у нашому горі? Власник ресторану, що продав йому вино? Ні! Але хто тоді? Ми всі, брати мої! Ми, що допускаємо продаж алкогольних напоїв, що перетворюємо мозок людини на рідкий вогонь, який знищує розум, совість, честь. Якби в ту страшну ніч я натрапив на трупи своїх дітей, я вигукнув би перед лицем Божим: «Я вбив власних дітей, тому що я був у числі тих громадян Бартона, які дозволили продаж алкоголю в нашому місті. Ми дали можливість цій людині напитися, знаючи, що від нього залежать сотні життів. Раніше цей нещасний доглядач навіть не доторкався до спиртного, але піддався загальному гріху і впав. Колись працьовита людина стала одним із тих, хто проводить час у ледарстві, у згубних розвагах і задоволеннях. Це бачили його товариші по службі, однак мовчали.

То хто насправді винен? Ми самі винуватці цього страшного нещастя. Якщо ми тут журимося і плачемо, то, по суті, ми оплакуємо свою власну провину і наслідки свого себелюбства. Жадоба до грошей, спрага наживи володіють нашими душами. Ось що стало нашим Богом!

Чи для того ми були створені? Не подумайте, що я беру на себе роль судді. Я говорю насамперед про себе. Що зробив я для загального добра? З соромом відповідаю: «Нічого». А я ж належав до Церкви Христової.

Сором нам, що з 400 членів нашої громади тільки 60 активно працюють для Господа. Ми називаємося послідовниками Христа, кажемо, що віримо в силу молитви. Але якби Христос прийшов тепер на землю, Він сказав би нам: «Горе вам, брехливі лицеміри! Горе всім, що обіцяли любити Мене і служити Мені, а потім порушили свою обітницю! Горе вам, що любите ошатний одяг, смачну їжу і пропиваєте стільки, скільки нещасний трудівник не може заробити, працюючи в поті чола! Горе вам, що думаєте, ніби багата одіж і прикраси сховають ваше ледарство, ваш егоїзм! І за ділами своїми будете суджені!».

Але якби я не вірив у прощення грішника, який щиро кається, я стояв би тут перед вами без найменшої надії побачити Ісуса Христа. Я був останнім грішником, був усім, чим завгодно, тільки не послідовником Ісуса Христа, але вірю, що моє каяття почуте.

Можливо, ви засудите мою промову, але запевняю вас, що я говорив за Божим велінням і покликом серця. Прошу комітет братства прийняти від мене десять тисяч доларів для дітей потерпілих. Мені хочеться хоч чимось бути корисним для них. Але не це головне. Головне — вселити милосердя в серця дітей, показувати їм приклад своїм життям, навчити їх шукати насамперед Царства Божого.

Кожен на порозі смерті розуміє справжнє значення життя, але він вже не може крикнути людям: «Я жив не так, живіть краще!». І коли ми після цього зібрання приймемо тверде рішення боротися зі своїм егоїзмом, огидним Богу, цим ми почнемо переродження світу до кращого в усьому – у політиці, у справах церкви, у школах і родинах. Не можна служити двом панам. Бог вимагає всієї людини, усієї її душі, усіх її помислів.

Я висловив усе, що хотів. Сподіваюся, ви зрозуміли мене. Говорю це тому, що ось-ось стану перед судилищем Христовим. Нехай допоможе Бог усім нам жити так, як ми повинні жити, а не так, як ми хочемо».

Цими словами містер Гарді закінчив свою промову. Вона справила на всіх незвичайне враження, яке, наче електричний струм, передавалося від одного до іншого. Потім усі мовчки розійшлися.

Так закінчився четвертий день Роберта Гарді.

НАЙВАЖЛИВІШЕ

Що означає бути народженим згори

Біблійний уривок, записаний в Євангелії від Івана 3:1-21, відповідає на це запитання. Господь Ісус Христос розмовляє з Никодимом, відомим фарисеєм і членом синедріону (юдейського уряду). Никодим прийшов до Ісуса вночі, щоб задати Йому запитання, які турбували його.

У розмові з Никодимом Ісус сказав: «Знову й знову запевняю тебе: коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства!». Никодим запитав Його: «Як може людина, будучи старою, народитися? Чи може вона вдруге ввійти в утробу своєї матері й народитися?». Ісус відповів: «Знову й знову запевняю тебе: коли хто не народиться від води й Духа, не може ввійти до Божого Царства! Народжене від тіла є тіло, а народжене від Духа є дух. Не дивуйся з того, що я сказав тобі: Вам потрібно народитися згори» (Ів. 3:3-7).

Никодим мав реальну потребу. Він потребував зміни власного серця, тобто духовного перетворення. Нове народження – народження згори відбувається тоді, коли людина повірила в Бога й отримала вічне життя (2 Коринтян 5:17; Тита 3:5; 1 Петра 1:3; 1 Івана 2:29; 3:9; 4:7; 5:1-4,18). В Івана 1:12-13 зазначається, що «народження згори» також означає отримання статусу Божої дитини через віру в Ім'я Ісуса Христа.

Чому людина має бути народжена згори? Апостол Павло в Посланні до ефесян 2:1 говорить: «І вас, що були мертві через ваші переступи й гріхи...» Жителям Рима у своєму Посланні до римлян 3:23 апостол написав: «Адже всі згрішили й позбавлені Божої слави». У зв'язку з цим людина потребує народження згори, щоб отримати прощення своїх гріхів і налагодити стосунки з Богом.

Як це відбувається? Текст з Ефесян 2:8-9 говорить: «Адже ви спасенні благодаттю через віру, і це не від вас, це Божий дар, не від справ, щоб ніхто не хвалився». Коли хтось «спасенний», то тільки через те, що отримав народження згори, духовне оновлення і через нове народження став Божим дитям. Вірити в Ісуса Христа, Який заплатив ціну гріха, померши на хресті, і означає бути духовно «народженим згори». «Отож хто в Христі, той творіння нове...» (2 Коринтян 5:17, перша частина).

Якщо Святий Дух спонукує вас прийняти Господа Ісуса Христа як свого Спасителя, значить, вам потрібно народитися згори. Чи бажаєте ви помолитися молитвою покаяння і стати новим творінням у Христі вже сьогодні? «Але тим, які прийняли Його, дав владу стати Божими дітьми, – тим, які вірять у Його Ім'я. Вони не народилися ні від крові, ні через тілесне бажання, ні через бажання чоловіка, але народилися від Бога» (Івана 1:12-13).

Ви можете помолитися наступною молитвою, але пам'ятайте: промовляння цієї молитви або будь-якої іншої не спасає вас. Лише віра у Христа може врятувати вас від гріха. Ця молитва – просто спосіб висловити Богові свою віру в Нього і подякувати Йому за надання вам спасіння.

«Боже, я знаю, що згрішив проти Тебе і заслуговую на покарання. Але Ісус Христос прийняв на Голгофі покарання, призначене мені, щоб через віру у Нього я міг бути прощений. Я відвертаюся від гріха і вірю, що Ти – моє спасіння. Я приймаю Ісуса у своє серце як свого особистого Спасителя і Господа. І дякую Тобі за прощення і чудову милість – дар вічного життя. Амінь».

Помірно вживати можна? Думай інакше!

Слово алкоголь походить від арабського «аль-коголь» і перекладається як «дурман». Алкоголізм – хвороба не фізична, а духовна. І заполонює вона цілі нації різними методами і способами. Скажіть, хто сьогодні не знає, що «надмірне вживання алкоголю шкідливе для здоров'я»? Про це написано на кожному стовпі, це постійно втовкмачують нам з екранів телевізора.

Б'ЄМО НА СПОЛОХ

Який маємо результат? Навіть дитина вам скаже, що вживання алкоголю в малих дозах корисне для здоров'я – от до чого призвела неконтрольована реклама. Так вчать дітей у сім'ях, так навчає суспільство. І мало хто знає, що через вживання малих доз алкоголю алкогольно залежних людей стало набагато більше, аніж від вживання великих доз. Як правило, ніхто не починає пити одразу багато, спершу п'ють потрохи.

Але поміркуймо: якщо ви почнете потрошечки курити, то хіба з часом не будете курити постійно? Якщо ви почнете зрідка, час від часу вживати наркотики, то хіба врешті-решт не станете вживати їх постійно? А якщо почнете вживати алкоголь, хай і в помірних дозах, то згодом будете вживати його постійно. А коли так, то чи не означає це, що дуже скоро ви будете пити надмірно?

От і виходить, що так зване помірне вживання алкоголю насправді надзвичайно шкідливе, тому що призводить до виникнення тяжкої хвороби – алкогольної залежності.

Спершу горілку пити важко – вона зовсім не смачна і просто огидна, і самопочуття після випивання приємними не назвеш. Практично кожна людина про першу в житті дозу спиртного згадує як про факт жорсткого харчового отруєння, від якого мало не померла. Чистий дитячий організм не приймає алкогольної зарази, просто викидає її. Ось для чого потрібна реклама горілки, пива, вина, коньяку – треба ж переконати молодь пити.

Але от що важливо – насправді які б алкогольні напої ви не пили, ви завжди п'єте одне і те ж пійло – етиловий спирт, як правило, синтезований хімічним шляхом і приправлений ароматизаторами.

Алкогольні традиції настільки в'їлися в наше життя, що про якийсь здоровий глузд годі й говорити. Знайомий, повернувшись із заробітків у США, розповів, що саме найбільше його вразило в тій країні: за два роки він жодного разу не бачив, щоб хтось вживав спиртне на роботі. А в нас?

У Канаді споживання алкогольних напоїв, у тому числі й пива, у публічних місцях заборонено. Дуже хочеш – пий удома. Інакше заплатиш штраф –100 канадських доларів. А якщо ви розпивали спиртне на очах у дитини, розмір штрафу зростає до 500 доларів. За повторне вживання пива або інших алкогольних напоїв в публічних місцях вас відправлять на два тижні на виправні примусові роботи. Продавати алкогольні напої в супермаркетах, тобто крамницях, де продаються продукти харчування, у Канаді також суворо заборонено. Для цього існують окремі магазини, вхід до яких дітям заборонений.

На пляшках із пивом там розміщують етикетки з попередженням про небезпеку захворіти на алкоголізм і зображенням чоловіка із зморщеним, як печене яблуко, обличчям – внаслідок вживання пива.

За кордоном дбають про підростаюче покоління – жоден магазин у США не продасть алкогольний напій особі, якій немає ще 21 року.

Але повернімося до українських реалій. Дівчинка чи хлопчик, які по дорозі зі школи додому випивають пляшку міцного пива, що містить 9 відсотків алкоголю (а таке стає вже практикою), насправді випивають майже 100 грамів горілки. А якщо вони купують по дві пляшки пива? А якщо кожного дня? Звичка дуже швидко переростає у хворобу і в результаті маємо таке явище, як дитячий, або шкільний алкоголізм.

Нечітко виписані дрібними буквами застереження на рекламах алкогольних компаній про те, що «надмірне вживання алкоголю шкідливе для здоров'я» слід розуміти так: «Пийте, дурники, потроху, пийте, звикайте, згодом станете алкогольно залежними, зіп'ється, будете нашими постійними клієнтами, а ваші гроші стануть нашими».

І хто може порахувати, скільки захворювань на алкоголізм в Україні спричинили рекламні ролики алкогольних компаній? А де ж духовність у нашій начебто і християнській країні? Де совість рекламодавців, які свідомо рекламують такий страшний гріх, не задумуючись над тим, що прикликають його і на себе, і на своїх дітей та онуків. Усі без винятку мають реальні шанси спитися і стати алкоголіками.

Реклама алкоголю – це, фактично, страшний геноцид, спрямований проти українського народу. За масштабами пропаганди і шкідливими наслідками його можна прирівняти хіба що до Голодомору 30-х років. Його ціль – деградація і знищення української нації, і процес цей поки що не контролює ніхто.

Що ж, на нашу думку, потрібно зробити у першу чергу, щоб зупинити це руйнівне явище? Мало просто заборонити рекламу горілки, вина і пива – необхідно запровадити за це кримінальну відповідальність – так само, як за торгівлю людьми.

А поки що нас і наших дітей мало не всі 24 години на добу закликають: спробуй таке пиво, а от таку горілку, а он те вино. Не кожна людина, а тим більше молода і недосвідчена, здатна опиратися такій спокусі.

Дивує також те, що на широкий загал алкоголізм зовсім не вважають такою ж небезпечною хворобою, як, скажімо, рак. І продовжують алкогольні компанії своєю облудною рекламою вербувати потенційних алкоголіків, отруюючи свідомість людей. Нам нав'язують думку, що алкоголь – це круто, от наркотики – це вже недопустимо. Тому ви не побачите сьогодні жодного рекламного ролика, спрямованого проти вживання спиртного. І мало хто знає, що вже давно Всесвітня Організація Охорони Здоров'я визнала алкоголь справжнісіньким наркотиком.

Тому це цілковитий безум – вірити, що алкоголь у малих дозах корисний. Однак цей безум продовжують насаджувати засоби масової інформації, зомбуючи нас безкінечними повторами реклами алкоголю. Але хіба може бути бути корисним дурман, який викликає залежність навіть при вживанні малих доз?

Маємо сотні свідчень про те, що люди доживали до 100-річного віку, зберігши добре здоров'я і ясний розум, саме завдяки своїй тверезості. А сьогодні значну частку своїх тяжко зароблених грошей українці пропивають. У мутній воді алкоголізму алкогольні компанії ловлять свою «рибку».

Дуже хочеться вірити, що, все-таки, ми зрозуміємо всю недопустимість, шкідливість і гріховність як вживання алкоголю, так і його реклами. А поки що на кожній пляшці з алкоголем повинно бути написано: «Вживання алкоголю викликає захворювання на алкоголізм», «Вживання алкоголю викликає звикання», «Вживання пива продукує пивних алкоголіків і пивних євнухів».

А хто заперечить, що більшість вбивств і злочинів в Україні виникли саме на ґрунті пияцтва?

Тому якщо ви ще ніколи не вживали алкоголю, не робіть цього за жодних обставин. Ось кілька порад, які допоможуть вам вести чистий і правильний спосіб життя і уникнути руйнівного впливу цього підступного дурману:

* Ніколи не купуйте алкогольних напоїв – не для цього ви працюєте. Візьміть за правило не пити ні за свої, ні за чужі гроші.

* Прийміть рішення на святковий стіл не ставити алкогольних напоїв.

* Не соромтеся усім, хто цікавитиметься, говорити про своє рішення вести тверезий спосіб життя.

Як би хто не старався переконати вас у корисності так званого помірного вживання алкоголю, знайте: це диявольська брехня! Якщо ви відмовитеся від вживання алкоголю навіть у малих дозах, ви не будете пити ніколи. Якщо ж ви вирішите, що пити потрошки не зашкодить, ви будете пити постійно і так у цьому гріху й помрете.

І якщо ми бажаємо гарного майбуття для себе, своїх дітей та онуків, будьмо тверезими. Завжди. Символом українця має бути твереза сильна і розумна людина, а не п'яне базікало, що ледь тримається на ногах, однак пляшку з руки не випустить. Наш обов'язок – зламати нерозумні традиції, які, зрештою, українськими ніколи й не були, і припинити геноцид і нищення нашої нації.

Володимир АНДРЕЙЧИН.

СВІДЧЕННЯ

Як я кинув пити

Пити чи не пити? Ось у чому питання. Кожен для себе його вирішує по-своєму. Хтось п'є безпробудно, хтось на свята, хтось кожного дня випити не проти. Але як би там не було, підсвідомо розуміючи неправильність цього, кожний знаходить собі виправдання незалежно від кількості випитого.

Знаходив і я. Геть зовсім пропащим алкоголіком я не був, але жив за принципом, що, як то кажуть, на свята гріх не випити. А свята, особливо в гуртожитку (я навчався у найпрестижнішому університеті країни), траплялися часто. Причому грандіозні. Словом, доводилося не раз уночі за випивкою бігати. Але за всім цим спостерігалося і чесне внутрішнє усвідомлення, що все це неправильно. Не раз хотілося кинути це негідне заняття. Але всі спроби виявилися невдалими. Компанія, молодість... Та й виправдань вистачало — розслабитися після екзамену треба, усі п'ють, для здоров'я трошечки не зашкодить...

Я не міг собі признатися, що самостійно, своїми силами просто не здатний повністю відмовитися від вживання спиртного. Наказував собі більше не пити. Але після чергового свята в гуртожитку знову побачив себе в цьому огидному стані. Вранці, приймаючи душ, я визнав свою повну неспроможність жити за високими моральними стандартами, до яких прагнув, усвідомлюючи свою зіпсованість, і тоді я вперше серйозно каявся перед Богом, молився, благаючи прощення і очищення, а також сили жити правильно, а не так, як досі.

Було це десять років тому. І знаєте, що тоді сталося? З того часу від одного лише запаху горілки чи коньяку мене нудило. Я звільнився від алкогольної залежності. Раз і назавжди. Знаю людей — наркоманів зі стажем, яким до смерті залишалося кілька міліметрів, і вони позбулися наркозалежності просто в один момент. І їх життя повністю змінилося.

«Коли Син отже зробить вас вільними, то справді ви будете вільні» (Ів. 8:36).

Правда, після цього я ще довго опирався за право хоч інколи випити трохи вина. А потім подумав: навіщо воно мені потрібно, чому я так тримаюся за це нещастя? До речі, у Біблії про Івана-Христителя говориться як про велику людину, однією з характеристик якої є те, що він «ні вина, ні п'янкого напою не питиме і наповниться Духом Святим ще з утроби своєї матері» (Лк. 1:15).

Отож я не п'ю зовсім. Бо які аргументи на користь випивки? Це корисно для здоров'я? Але я почуваюся цілком здоровим. Допомагає зняти стрес? Це брехня, випивка тільки на якийсь час дозволяє забутися. І всі свої проблеми я чудово вирішую іншими способами. Спиртне допомагає бути веселим в компанії? Не потрібно мені таких печальних веселощів. Для того, щоб радіти, мені не потрібен допінг, і без нього я чудово спілкуюся зі своїми друзями.

Часом дивлюся на знайомих, які інколи на свята випивають, і просто дивуюся їм: скільки клопотів вони завдають цим своїм дружинам, скільки через це виникає суперечок, скільки проблем... А трагедії на дорогах? Це ж десятки, а то й сотні жертв!

Отож дивлюся на цих своїх знайомих із жалем — вони не розуміють, що насправді є рабами. Але й радію — радію тим, що я — вільний. Вільний, щоб жити правильно.

Володимир ФЕДОЩУК.

Відомий французький письменник і безбожник Андре Жид якось послав своєму глибоко віруючому приятелю, теж письменнику, Франсуа Моріаку жартівливу телеграму: «Пекла нема. Можете віддаватись розпусті».

Дивлячись на сьогоднішній стан справ у нашому суспільстві, бачу повну підтримку думки Жида і виконання його заклику. Навколо повно насильства, розбещеності; кримінальні зведення насичені інформацією про нових насильників, убивства дітей, п'яних бійок. Недавно в одному з невеликих міст центральної Росії п'яні підлітки, спочатку побили, а потім живцем спалили... на Вічному вогні людину, яка, проходячи мимо меморіалу, намагалася припинити їхні розваги на меморіальному, святому для їхніх батьків місці.

Куди ідеш

Водній із відомих християнських пісень автор виразив те, що коїться нині в суспільстві, словами: «Світ падає в прірву, світ котиться в пекло...» Слово «свобода» для багатьох набуло зовсім іншого значення, ніж це було в традиційній культурі.

«Роби, що хочеш», «дай волю почуттям», «розслабся» — такі заклики всюди: на ТБ, у газетах і журналах, на бігбордах. Інтернет переповнений сайтами з вельми похабним змістом, який впливає на особистість людини, її моральні підвалини з руйнівною силою.

Недавно невеликій групі молоді дали завдання — протягом тижня, переглядаючи фільми, програми ТБ, відслідкувати: які з Десяти заповідей були порушені. Наприкінці дослідження всі визнали, що були порушені всі без винятку заповіді, а найбільше — заповіді «Не чини перелюбу» і «Не вбий».

Хто може запропонувати альтернативу цим модним віянням і думки більшості? У біблійній Книзі Даниїла описана цікава історія, коли четверо юнаків були захоплені в полон. Їм належало здобути елітарну освіту в школі при дворі вавилонського царя. Юнакам, яким не було й 17 років, були запропоновані розкішний стіл і їжа з царського столу. Маючи суворі погляди і традиції щодо харчуваня, вони вирішили не осквернитися нечистою їжею царя і питвом. Після трьох років навчання і вегетаріанської кухні юнаки виглядали краще за всіх інших і виявилися найрозумнішими. І всі вони зайняли високі посади у великому царстві, переживши не одного царя Вавилонської імперії.

Сьогодні світ, що оточує нас, кидає виклик, закликаючи відкинути Божі вимоги і стандарти і віддатись розпусті. Який шлях обереш ти? Можливо, ти зробив свій вибір. Але куди веде дорога, якою ти йдеш?

У пошуку відповіді на ці та інші головні запитання життя зверни увагу на Слово Того, Хто створив усе, Хто любить тебе і Хто віддав своє життя заради твого щастя і майбутнього, заради того, щоб ти мав справжню радість і сенс життя, надію і мир і сьогодні, і завтра! Його Ім'я — Ісус Христос! Він сказав: «Я — дорога, і правда, і життя». Ось дорога, якою справді варто йти.

Павло ТОКАРЧУК.

Не відкладай спасіння на потім

Багато людей не мають у житті радості і перемоги, тому що не впевнені у своєму спасінні. Живуть вони не за Словом Божим і не за вірою, а тільки за почуттями. Коли почуваються добре, то думають, що спасенні, а якщо їм зле, починають сумніватися.

У Слові Божому читаємо: «Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя. Оце написав я до вас, що віруєте в Ім'я Божого Сина, щоб ви знали, що ви, віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя» (1 Ів. 5:12-13).

З цього випливає висновок: той, хто має Сина Божого, має життя вже тепер. Людина може знати вже нині, що вона спасенна і що гріхи її прощені. Спасенна людина має радість у серці.

Далі сказано, що той, хто не прийняв Сина Божого, не має вічного життя і не має радості, тому що тільки в Господі — життя, радість і мир. Ніяке багатство, ніяка посада не можуть спасти людську душу і дати спокій і радість.

Чи віруєш ти в Ісуса Христа як свого особистого Спасителя? Якщо ні, можеш зробити це просто вже.

Перечитаймо 13-й вірш: «Оце написав я до вас, що віруєте (тим, котрі вже прийняли Ісуса Христа як свого особистого Спасителя), щоб ви знали, що ви, віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя». Слово Боже чітко вказує, що людина може знати, спасенна вона чи ні.

У Посланні до римлян 8:16 читаємо: «Сам Цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми — діти Божі».

У Першому Посланні Івана 3:1написано: «Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми були дітьми Божими, і ними ми є. Світ нас не знає тому, що Його не пізнав».

Бог, за Своєю любов'ю, дає право називатися і бути дітьми Божими усім, хто приймає Ісуса Христа.

У Посланні до римлян10:13 написано: «Бо кожен, хто покличе Господнє Ім'я, буде спасенний». Тому той, хто бажає одержати прощення гріхів і спасіння своєї душі, повинен звернутися до Господа. Ще сказано: «Бо Христос, коли ми були ще недужі, своєї пори помер за нечестивих» (Рим. 5:6). Отже, Він помер і за тебе, і якщо ти приймеш Його як свого особистого Спасителя, Він простить всі твої гріхи і дасть тобі життя вічне.

В Євангелії від Івана читаємо: «А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати» (Ів. 1:12).

Дорогий читачу! Не відкладай спасіння, прийми його сьогодні. Ісус просить: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою» (Мт. 11:28).

Листи щастя —

елемент окультизму і можуть викликати психічну залежність, попереджають експерти

«Листи щастя» — це не що інше, як ритуальна практика окультизму», — заявив координатор інформаційно-консультативного центру при Білоруській Православній Церкві Володимир Мартинович. Він поставив «святі листи», «небесні послання» в один ряд з ворожінням, вірою в прикмети, снобачення, силу талісманів і т. д.

Тисячі «листів щастя», перекладені різними мовами світу, щоденно надходять електронною поштою до представників практично всіх національностей і релігій. При цьому зміст таких повідомлень дуже залежить від особливостей панівної релігії і культури того географічного регіону, в якому вони поширюються.

Тому листи, які циркулюють в Європі, у тому числі в Білорусі, містять велику кількість християнських елементів, повідомив учений. Найбільш поширений сьогодні у світі і на території Білорусі «лист щастя» повідомляє з різними варіаціями одержувачів про те, що його оригінал міститься в Ліверпулі, що ініціювали його мільйонери з Венесуели і що обійшов він світ 444 рази.

Автор закликає зробити 20 копій протягом 96 годин і розповідає про те, «як поплатилися життям, маєтком і владою в суспільстві ті, хто не переписав листа, і скільки щастя, здоров'я і грошей одержали ті, хто послухався і своєчасно зробив необхідні копії».

За даними вченого, копіюванням таких листів займається переважна меншість людей, що їх отримують. Він також впевнений, що «переписування «листів щастя» є свідченням відсутності справжнього духовного життя».

Фахівці у галузі психології і психіатрії заявляють, що «листи щастя» викликають «негативну психологічну реакцію того, хто його прочитав, підвищують рівень тривоги, від якої людина з усіх сил прагне позбавитися шляхом виконання непотрібних, але цілком, як їй здається, необхідних дій».

На думку психіатрів, «багато нав'язливих відчуттів грунтуються на тих самих даних». Вони вважають, що в «листах щастя» використовуєть засіб «батога і пряника». «Це класичний засіб психологічного впливу на людину, спосіб маніпулювання».

«Інтерфакс».

Хто винайшов книгу?

«Йому подали книгу пророка Ісаї» (Лк. 5:17).

За часів Христа у людей не було книг. Ви ніколи не задумувалися над тим, хто дав нам цей винахід і для чого? Коли Христос ходив по землі, великі рукописи складалися зі сторінок, кожна з яких була прикріплена до наступної, і всі разом вони були намотані на дерев'яний або металевий стержень.

Усі рукописи разом називалися сувоєм. Якщо вам потрібно було прочитати першу сторінку, ви повинні були розгорнути лише частину цього незручного пристосування. Але якщо вам потрібно було прочитати останню сторінку, вам потрібно було розмотати весь сувій.

Сучасна книга з'явилася, як тільки християни зрозуміли, що коли вони розріжуть сувій на сторінки і з'єднають їх разом з одного боку, їм буде набагато легше читати Біблію і знаходити потрібне місце Писання.

Нещодавно вчені визначили вік найдавнішої переплетеної книги. Її знайшли в похованні разом з дитиною, яка померла 1600 років тому. Це була копія Псалмів у палітурці з дерева і шкіри.

Історичні свідчення переконують, що перші християни так любили Слово Бога, записане в Біблії, що знали багато

текстів Писання напам'ять і старалися завжди носити його з собою.

| МОМЕНТИ ТВОРЕННЯ

Людські магніти

«Коли бачу Твої небеса — діло пальців Твоїх, місяця й зорі, що Ти встановив, то що є людина, що Ти пам'ятаєш про неї...» (Пс. 8:4-5).

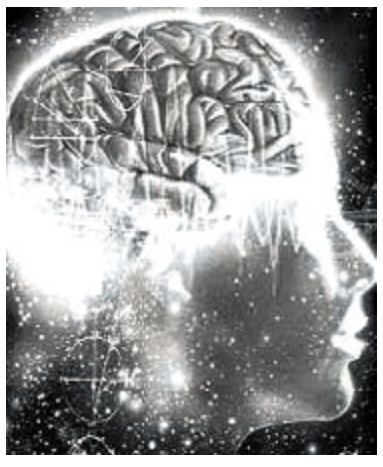

Ви знаєте, що у вас в голові є ще дещо, окрім костей, м'якої тканини і крові? У вас є гірська порода! У всякому разі, якийсь її вид. Вчені недавно виявили, що людський мозок обрамлений крихітними магнітними частинами з магнетиту. А магнетит — це мінерал, який міститься в магнітах.

Його частини розподілені по всьому мозку, але найбільше їх у мембрані, яка оточує мозок. Вчені пояснюють, що раніше про ці частини нічого не знали, тому що вони дуже крихітні. Найменші з них розміром приблизно з одну мільйонну частку дюйма в діаметрі, найбільші — з одну стотисячну частку дюйма в діаметрі (дюйм — 2,5 см). Зібрані разом всі частини в середньому мозку становлять тільки мільйонну частку унції (унція — 28,3 г).

Частини ці ідентичні знайденим в багатьох бактеріях, у голубах, лососі і китах. Вони допомагають пересуватися в просторі, використовуючи магнітне поле землі.

Як ці частинки служать людям — учені ще не готові сказати. Наразі вони вивчають це питання.

Додамо, що в час створення світу магнітне поле землі було в декілька раз сильніше, ніж тепер. Коли Христос ходив по землі, магнітне поле було удвічі сильніше, ніж нині. Можливо, у такому сильному магнітному полі людям було легше відстежувати свій шлях, що нині можуть робити не всі.

Ватикан осудив дозвіл схрещувати людей з тваринами

«Потворним» назвав схвалення британськими парламентаріями можливості проведення досліджень гібридних ембріонів президент Папської академії на захист життя Еліо Сгреччіа. «Кожного разу, коли руйнується бар'єр між людським і тваринним, мимоволі приходять важкі наслідки», — заявив він в інтерв'ю Радіо Ватикану.

Е. Сгреччіа висловив переконання в тому, що такі дослідження «несуть серйозні проблеми етичної якості».

Нагадаємо, що палата громад (нижня палата) британського парламенту більшістю голосів схвалила можливість проведення наукових досліджень гібридних ембріонів, до складу яких входить комбінація ДНК людини і тварин.

НХС.

Дорогі друзі! Слухайте
ХРИСТИЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ
І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 21.30 — *«Жива надія»*

ЩОСЕРЕДИ
о 21.15 — *«Новий вимір»*

ЩОП'ЯТНИЦІ
о 21.15 — *«Відвертість»*

ЩОСУБОТИ
о 7.40 — *«Віра. Надія. Любов»*
о 12.40 — передача *«Вірую»* християнської місії «Добрий самарянин»
о 20.35 — *«Людина і вічність»*

ЩОНЕДІЛІ
о 22.15 — *«Осанна»*

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилях «Променя» — передача для дітей *«Стежинка»*

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ – о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

Щонеділі о 15:00 та щопонеділка о 9:00 дивіться
християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія».

Стежте за програмою телепередач

АНОНС

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
Косів, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 18 год.;
Надвірна, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.

ВІРУЮ
№ 6 (113) червень 2008 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК
Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: gsoleg@com.if.ua

Газета віддрукована у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.